

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษากการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงาน และคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงานไทย ในประเทศอังกฤษ กรณีศึกษา ผู้ใช้แรงงานในภาคบริการ ณ กรุงลอนดอนได้ใช้วิธีการเก็บ และ วิเคราะห์ข้อมูลทั้งการวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative Research) และเชิงปริมาณ (Quality Research) ทั้งในส่วนของการ สาเหตุและกระบวนการเคลื่อนย้ายแรงงาน การวางแผนชีวิตการทำงาน คุณภาพ ชีวิตการทำงาน และปัญหา อุปสรรค ในการทำงานและการดำเนินชีวิตของผู้ใช้แรงงานไทยใน ประเทศอังกฤษ ตามรูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quality Research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสำรวจ ครั้งนี้ เท่ากับ 204 คนและใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยการเลือกการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling) และจากกลุ่มเดียวกันนี้ตามแนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพผู้ทำการศึกษาได้ คัดเลือกตัวอย่างแบบยึดจุดมุ่งหมายของการศึกษาเป็นหลัก(Purpose Sampling) เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่ เหมาะสมที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้โดยเลือกผู้ให้ข้อมูลที่สามารถบอกเราได้มากและเป็นประโยชน์ใน การวิจัย (Key Informants) โดยวิธีการจัดสรรโควตา (Quota Sampling) มาเพื่อวิเคราะห์อีกจำนวน 12 คนในการศึกษาครั้งนี้สามารถเก็บข้อมูลได้ 186 คน คิดเป็นร้อยละ 91.17 การวิเคราะห์ข้อมูลผล การศึกษา แบ่งออกเป็น 6 ส่วน นำเสนอตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุ กระบวนการเคลื่อนย้ายของผู้ใช้แรงงาน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านการ ตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงาน

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน คุณภาพชีวิตการทำงาน

ส่วนที่ 5 การทดสอบสมมติฐานการศึกษา

ส่วนที่ 6 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินชีวิต และในการทำงาน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

จากการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศ อังกฤษ สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	73	39.2
หญิง	113	60.8
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 60.8 และเป็นเพศชาย จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2

ข้อมูลจากตารางที่ 4.1 ทำให้ทราบว่า มีผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษที่เป็นเพศหญิง ในสัดส่วนที่มากกว่าเพศชายเกือบเท่าตัว ทั้งนี้เนื่องจากประเภทของงานด้านงานบริการ ที่ลักษณะงานเอื้อให้นายจ้างเลือกจ้างลูกจ้างที่เป็นหญิงมากกว่าชายซึ่ง ได้แก่ พนักงานเสิร์ฟ พนักงานนวด แม่บ้าน และพนักงานต้อนรับ เป็นต้น ส่วนผู้ชาย ลักษณะงานส่วนใหญ่จะเป็นงานที่ต้องใช้แรง และทักษะทางด้านร่างกาย เช่น พนักงานล้างจาน ผู้ช่วยในครัว และพนักงานส่งอาหาร เป็นต้น

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
18-22 ปี	7	3.8
23-27 ปี	65	34.9
28-32 ปี	75	40.3
33-37 ปี	20	10.8
38-42 ปี	10	5.4
43-47 ปี	4	2.2
มากกว่า 47 ปี	5	2.7
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีอายุระหว่าง 28-32 ปี มากที่สุด จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 40.3 รองลงมาได้แก่อายุระหว่าง 23-27 ปี จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 34.9 อายุระหว่าง 33-37 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 อายุ 38-42 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีอายุระหว่าง 28-32 ปี มากที่สุด จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 40.3 รองลงมาได้แก่อายุระหว่าง 23-27 ปี จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 34.9 อายุระหว่าง 33-37 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 อายุ 38-42 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 อายุ 18-22 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 อายุ 47 ปี ขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 และอายุ 43-47 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

ข้อมูลจากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้แรงงานไทยที่ทำงานอยู่ในประเทศอังกฤษส่วนใหญ่อายุเฉลี่ยยังไม่มากนักซึ่งอยู่ในช่วงของวัยรุ่นตอนปลายจนถึงวัยเริ่มทำงาน คืออายุระหว่าง 23 – 32 ปี สาเหตุที่ทำให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในวัยนี้จึงมีความต้องการจะไปประเทศอังกฤษมากกว่าช่วงอื่น ๆ แบ่งได้ออกเป็น 2 กลุ่มหลัก ๆ ก็คือ กลุ่มแรก คือกลุ่มที่เพิ่งจะเรียนจบปริญญาตรีใหม่ ๆ และผู้ที่จบมาได้สักระยะหนึ่งแล้วยังไม่ได้ทำงาน กลุ่มนี้จะมีอายุเฉลี่ย 22 -24 ปี จะเป็นกลุ่มของวัยรุ่นต้องการหาประสบการณ์ใหม่ๆ อยากเที่ยว และอยากทำงานไปด้วย อยากได้ภาษาเพื่อกลับสมัครงานที่ไทย หรือเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น และบางคนต้องการที่จะหาช่องทางเพื่อที่จะอยู่ในระยะยาว กลุ่มนี้จะไปพร้อมกับพลังที่เปี่ยมไปด้วยความหวังตามที่คิดไว้ คือ อยากลองใช้ชีวิตในต่างแดนดูบ้าง เพราะคิดว่าตนเองยังมีเวลาพอที่จะทำอะไรใหม่ๆ ด้วยภาพที่คิดไว้คือการเดินทางไปยังประเทศที่คนกล่าวขานว่าเป็นเมืองผู้ดี ภาพที่ดูสวยหรู ความเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วส่งผลให้กลุ่มนี้ตัดสินใจที่จะเดินทางไปประเทศอังกฤษ ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งคือ กลุ่มที่ทำงานไปได้ซัก 1-3 ปีแล้วคิดว่าตนเองไม่เหมาะกับงานนี้ ไม่ชอบงานที่ทำอยู่บ้าง อยากทำตามความฝันของตนหลังจากเก็บเงินจากการทำงานมา 1-2 ปีบ้าง เห็นเพื่อน หรือญาติไปอยู่แล้วอยากไปบ้าง กลุ่มนี้ความปรารถนาก็ไม่ต่างจากกลุ่มแรก คือคาดหวังกับการไปครั้งนี้ค่อนข้างสูง ซึ่งบางคนคิดว่าจะสามารถเปลี่ยนชีวิตของตนเองได้ก็มี

กรณีศึกษาที่ 1 คุณ เอนาม สมมุติเพศหญิง อายุ 29 ปี พื้นเพเป็นชาวจังหวัด ภูเก็ต ก่อนเดินทางมายังประเทศอังกฤษ ทำงานอยู่กับบริษัทเอกชนขนาดใหญ่ในจังหวัดกรุงเทพมหานครมาก่อน ขณะเก็บข้อมูลคุณ เอนามอาศัยอยู่ในประเทศอังกฤษมาแล้วเป็นเวลา 5 เดือน หลังจากเรียนจบการศึกษาในระดับปริญญาโท คุณ เอนามได้เข้าทำงานกับบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งประมาณ 2 ปี ทำให้มีเงินเก็บจำนวนหนึ่ง บวกกับเงินโบนัสก้อนใหญ่หลังตัดสินใจลาออกจากงาน การตัดสินใจเดินทางไปประเทศอังกฤษในครั้งนี้ก็ไม่ต่างไปจากคนในวัยเดียวกันที่ต้องการไปตามความฝันของตน และงานที่ทำอยู่ก่อนหน้านี้มีบ้างที่ต้องติดต่อกับชาวต่างชาติทำให้ต้องการได้ความรู้เพิ่มเติมจากการใช้ภาษา ผสมกับการที่ได้ยินเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับประเทศอังกฤษมาจากคนรอบข้าง และเพื่อนที่เดินทางไปอยู่ก่อนแล้วนั้นทำให้ไม่เป็นเรื่องอยากเลยในการตัดสินใจไปในครั้งนี้ คุณ เอนาม ได้สมัครเรียนกับโรงเรียนสอนภาษาแห่งหนึ่งแถบย่าน Fulham ตอนไปอยู่ใหม่ ๆ คุณ เอนาม ได้เดินทางไปขึ้นไป

สมัครงานทั้งตามร้านอาหารไทย และร้านอาหารจานด่วนของต่างชาติอยู่หลายร้านแต่ก็ยังไม่เป็นที่ใดเรียก จนผ่านมาได้ ครึ่งเดือนเงินที่เตรียมมาเริ่มร่อยหรอคุณ เอ ต้องประหยัดค่าใช้จ่ายในส่วนของการกิน และเริ่มมองหางานประเภทอื่น จนได้ไปรู้จักกับเพื่อนชาวโคลัมเบียคนหนึ่งแนะนำให้โทรไปสมัครเป็นพนักงานทำความสะอาดกับบริษัทเอกชนซึ่งมีตัวของเพื่อนชาวโคลัมเบียนั้นทำงานอยู่แล้ว คุณ เอ ได้โทรไปสัมภาษณ์งาน และก็ได้งานนั้น คุณ เอ จะต้องทำงานอาทิตย์ละ 5 วัน จันทร์ ถึงศุกร์ เวลาเช้างาน 6 โมงถึง 8 โมงเช้า ซึ่งคุณ เอ จะได้รับค่าจ้างชั่วโมงละ 7 ปอนด์ หน้าที่ความรับผิดชอบของคุณ เอ คือ หนึ่งชั้นของสำนักงาน คุณ เอ จะต้องทำความสะอาดโต๊ะ ตู้ และล้างห้องน้ำบ้างในบางครั้ง งานที่ต้องให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนด คือ ก่อนที่สำนักงานจะเปิด 9 โมงเช้า คุณ เอ จะต้องรีบเดินทางมาทำงานตั้งแต่เช้าตรู่ เพราะระยะทางจากที่ทำงานกับบ้านค่อนข้างห่างกัน และใช้เวลาในการเดินทางประมาณ 1 ชั่วโมง หลังจากทำงานเสร็จคุณ เอ ก็จะต้องรีบกลับไปอาบน้ำ และรับประทานอาหารก่อนเดินทางไปเรียน ดังนั้นในทุก ๆ วันคุณ เอ จะต้องรีบเข้านอนแต่หัวค่ำ เพราะต้องตื่นไปทำงานแต่เช้า ถึงคุณ เอ จะต้องใช้ชีวิตที่ไม่ปกติสักแต่คุณ เอ ก็มีความสุข และเลือกที่จะทำงานนี้ต่อไปทั้งที่มีร้านอาหารไทยติดต่อให้คุณเอไปทำหลังจากนั้นไม่นานก็ตาม โดยคุณ เอ ให้เหตุผลว่า ทำงานนี้แล้วสบายใจรับผิดชอบเฉพาะในงานของตน ไม่ต้องไปทำงานอะไรที่จุกจิกมากนัก มีเวลาว่างในส่วนตัวตอนเย็น และยังได้ฝึกภาษาอังกฤษไปในตัวเนื่องจากได้ทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ชาวต่างชาติด้วย

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	155	83.3
สมรส	27	14.5
หม้าย	1	0.5
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	3	1.6
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 มีสถานภาพสมรส จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 มีสถานภาพหย่าร้าง/แยกกันอยู่ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และมีสถานภาพหม้าย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ข้อมูลจากตารางที่ 4.3 ทำให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างยังไม่อยู่ในวัยที่พร้อมจะมีครอบครัวเหตุผลหนึ่ง และอีกผลหนึ่งคือ ความคล่องตัวในการเดินทางไปยังต่างแดนเป็นเวลานาน ๆ เนื่องจากไม่ต้องมีภาระผูกพันทำให้คนกลุ่มนี้ตัดสินใจเดินทางไปยังประเทศอังกฤษง่ายกว่าคนที่สมรส หรือมีครอบครัวแล้ว แต่ก็มีหลายคู่ที่มามีครอบครัวตอนมาอยู่ประเทศอังกฤษแล้ว ทั้งที่มีคู่ที่เป็นคนไทย และชาวต่างชาติ หรือผู้ที่นำครอบครัวมาอาศัยอยู่ด้วยกันด้วยเช่นในกรณีศึกษาที่จะกล่าวต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 2 คุณ บี นามสมมุติ เพศชาย อายุ 52 ปี ปัจจุบันทำงานเป็นหัวหน้าพ่อครัวอยู่ที่ร้านอาหารไทยที่มีเจ้าของเป็นชาวต่างชาติแห่งหนึ่งในย่านใจกลางเมืองลอนดอน คุณ บี อาศัยอยู่ในอังกฤษมากกว่า 10 ปีแล้วคุณ บี มีความรู้ด้านโภชนาศาสตร์ และการทำอาหารเป็นอย่างดี คุณ บี เคยทำงานเป็นพ่อครัว ที่โรงแรมที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในประเทศไทย และโรงแรมแห่งนี้ได้ส่งคุณ บี ไปทำงาน และสั่งสมประสบการณ์ในหลายประเทศที่มีโรงแรมในเครือ เช่น ฮองกง มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ เป็นต้น ทำให้คุณ บี มีทั้งประสบการณ์ และความสามารถ คุณ บี รับหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนพ่อครัว แม่ครัวใหม่ และเป็นผู้ดูแลด้านการเตรียมอาหาร จนทำงานมาได้สักระยะหนึ่งคุณ บี เริ่มถึงจุดอิ่มตัว และมีคนชักชวนให้ไปทำงาน ณ ประเทศอังกฤษ คุณ บี จึงตัดสินใจไปทำนับตั้งแต่ปีคริสต์ศักราช 1999 เป็นต้นมา ปัจจุบันคุณ บี ได้นำครอบครัวไปอยู่ด้วยกันที่อังกฤษ ประกอบด้วยภรรยาซึ่งปัจจุบันทำงานอยู่ที่เดียวกัน และลูกอีกสองคนซึ่งกำลังศึกษาในระดับปริญญาโท ครอบครัวของคุณ บี ได้ซื้อบ้านในเขตที่ห่างจากตัวเมืองพอสมควรเพราะราคาไม่สูงมากนัก และซื้อรถยนต์ไว้สำหรับเดินทางไปทำงาน

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษาสูงสุด	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ 6	4	2.2
ประถมศึกษาปีที่ 6	2	1.1
มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3)	3	1.6
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)	11	5.9
ปวช.	2	1.1
อนุปริญญา/ปวส.	2	1.1
ปริญญาตรี	132	71.0
ปริญญาโท	30	16.1
รวม	186	100.0

ประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และสามอันดับสุดท้ายที่กลุ่มตัวอย่างสำเร็จการศึกษาในจำนวนที่เท่ากัน ได้แก่ ประถมศึกษาปีที่ 6 ปวช. และอนุปริญญา/ปวส. ระดับละ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 ของแต่ละระดับการศึกษา

ข้อมูลจากตารางที่ 4.4 กลุ่มตัวอย่างที่เดินทางไปยังประเทศอังกฤษมีการศึกษาในระดับค่อนข้างสูง เนื่องจากอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงกฎหมายในการเข้าประเทศในหลายข้อเพื่อป้องกันการเข้าประเทศเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ และลักลอบเข้ามาทำงานรวมถึงกำหนดระดับความรู้ภาษาอังกฤษคือ ผู้ที่จะเดินทางไปยังประเทศอังกฤษไม่ว่าจะไปศึกษาทางด้านภาษา หรือทำงานอย่างถูกกฎหมายจะต้องมีภาษาอังกฤษในระดับดี ถึงดีมากจึงทำให้ผู้ที่เดินทางไปประเทศอังกฤษมีระดับการศึกษาที่สูงไปด้วยเช่นกันเนื่องจากกลุ่มนี้มักจะมีรู้ภาษาอังกฤษที่สามารถวัดและแสดงหลักฐานยืนยันได้ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรีนั้น ได้แก่ ผู้ที่เข้าไปก่อนที่จะออกกฎหมายใหม่ เสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ระดับทางการศึกษาไม่ได้มีความจำเป็นสำหรับการทำงานในภาคบริการในประเทศอังกฤษเลย เพราะเมื่อไปถึงที่นั่นแล้วทุกคนจะอยู่ในสถานะเดียวกัน ไม่ว่าจบ ป 6 ปริญญาตรี หรือปริญญาโท ก็จะต้องทำงานในระดับเดียวกัน เพื่อหาเงินเลี้ยงชีพด้วยกันทั้งสิ้น

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษ

ระดับทักษะภาษาอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต้นทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนใช้ไม่ได้	26	14.0
ระดับต้นทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนพอใช้ได้	140	75.3
ระดับกลางทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนดี	17	9.1
ระดับสูงทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนดีมาก	3	1.6
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 4.5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างคิดว่าตนเองมีระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษในระดับต้นทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนพอใช้ได้ จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 75.3 รองลงมามีระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษในระดับต้นทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนใช้ไม่ได้ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 มีระดับความรู้ทาง

จากตารางที่ 4.5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างคิดว่าตนเองมีระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษในระดับต้นทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนพอใช้ได้ จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 75.3 รองลงมา มีระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษในระดับต้นทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนใช้ไม่ได้ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 มีระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษในระดับกลางทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนดี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 และมีระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษในระดับสูงทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียนดีมาก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6

ข้อมูลจากตารางที่ 4.5 ทำให้เห็นว่าระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่สำคัญมากในการเดินทางไปยังประเทศอังกฤษนอกจากเรื่องพระราชบัญญัติตรวจคนเข้าเมืองฉบับใหม่(ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในภาคผนวก)ที่ระบุผู้ที่ จะเข้าไปยังประเทศอังกฤษจะต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษที่ดีในระดับหนึ่งแล้วยังสัมพันธ์กับการทำงานของกลุ่มตัวอย่างด้วย ถึงแม้ระดับการศึกษาจะไม่ได้ทำให้ผู้ใช้แรงงานมีสถานะต่างกันแต่ระดับภาษาอังกฤษต่างหากจะเป็นตัวกำหนดลักษณะ และความรับผิดชอบของงาน กล่าวคือผู้ที่ได้เปรียบทางด้านภาษาอังกฤษสามารถเลือกงานได้เลือกที่จะสมัครงานตามร้านของต่างชาติได้ หรือทำงานในตำแหน่งที่ไม่ต้องใช้แรงมากนัก ตัวอย่าง ร้านอาหารไทยจะรับผู้ที่มีความรู้สามารถในการใช้ภาษาสื่อสารกับลูกค้าได้ดี ทำงานในตำแหน่ง พนักงานเสิร์ฟ พนักงานต้อนรับ พนักงานประจำบาร์ เป็นต้น ส่วนผู้ที่เพิ่งมาใหม่หรือผู้ที่ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีก็จะต้องไปทำงานในครัวซึ่งบางครั้งก็เป็นงานประเภทที่ใช้แรงมากกว่า

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามอาชีพที่เคยทำของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพก่อนเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
ว่างงาน	12	6.5
เกษตรกร	2	1.1
นักศึกษา	41	22.0
อุตสาหกรรม	3	1.6
ค้าขาย	20	10.8
รับจ้างทั่วไป	6	3.2
พนักงานเอกชน	75	40.3
อื่นๆ	27	14.5

ตารางที่ 4.6 (ต่อ) แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามอาชีพที่เคยทำของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพก่อนเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	187	100.0

หมายเหตุ: อื่นๆ ได้แก่ พ่อครัว แม่ครัว 9 คน แม่บ้าน 5 คน รับราชการ 4 คน เจ้าของกิจการ 3 คน ช่างเสริมสวย 1 คน ไกด์ 1 คน นักกีฬาอาชีพ 1 คน แพทย์ 1 คน พยาบาล 1 คน และผู้จัดการร้านอาหาร 1 คน

จากตารางที่ 4.6 พบว่า อาชีพก่อนเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เคยเป็นพนักงานเอกชน จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 40.3 นักศึกษา จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 อื่นๆ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 ค้าขาย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 ว่างาน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 รับจ้างทั่วไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 อุตสาหกรรม จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และ เกษตรกรรมจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1

ข้อมูลจากตารางที่ 4.6 เป็นข้อมูลที่สัมพันธ์กับระดับการศึกษา และอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่เคยกล่าวไว้ในข้างต้นแล้วที่ก่อนเดินทางไปยังประเทศอังกฤษส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาจบใหม่ และพนักงานเอกชน ซึ่งทำงานไปสักระยะหนึ่งแล้วคิดว่างานไม่เหมาะกับตน หรือกลุ่มที่ทำงานแล้วไม่มีเงินเก็บจึงอยากลองไปทำอย่างอื่นดูบ้าง รวมทั้งกลุ่มที่อยากศึกษาต่อในแขนงอื่น ๆ หรือในระดับที่สูงขึ้น เป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้มากกว่ากลุ่มอาชีพอื่น ๆ

กรณีศึกษาที่ 3 คุณซี และคุณ ดี เพศหญิงนามสมมุติ ทั้งคู่เป็นเพื่อนกันอายุ 26 ปีทั้งคู่ซีและคุณดี มารู้จักกันที่อังกฤษเนื่องจากเข้าทำงานในที่เดียวกัน ปัจจุบันทั้งคู่เป็นเพื่อนร่วมห้องกันเนื่องจากช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย คุณ ซี จบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งทางภาคอีสาน หลังจากจบคุณ ซี ได้เดินทางไปยังประเทศอังกฤษ และสมัครเข้าทำงานที่ร้านอาหารไทยแห่งหนึ่งแล้วได้พบกับคุณ ดี ที่ทำงานอยู่ก่อนแล้วประมาณ 2 อาทิตย์คุณ ดี หลังจากจบปริญญาตรีก็สมัครเข้าทำงานกับธนาคารแห่งหนึ่ง หลังจากใช้เวลาตัดสินใจอยู่ปีกว่า คุณ ดี จึงลาออกจากการงานเนื่องจากคิดว่าตนเองไม่เหมาะกับงานนี้ และเลือกที่จะเดินทางไปยังประเทศอังกฤษเพราะคิดว่าจะสามารถเปลี่ยนชีวิตของตนได้ หลังจากทั้งสองได้รู้จักกันที่ร้านอาหารไทยดังกล่าวแล้วและทำงานมาได้สักระยะหนึ่งก็คิดว่ารายได้ที่ตนเองได้รับ ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย จึงมองหางานใหม่ จนได้ยินจากเพื่อนคนหนึ่งที่ว่าโรงเรียนแนะนำว่าร้านที่ตนทำอยู่ซึ่งเป็นร้านอาหารไทยที่มีเจ้าของเป็นชาวต่างชาติต้องการพนักงานเสิร์ฟ และรายได้ดีกว่าร้านเก่าทั้งคู่จึงตัดสินใจลาออกจากร้านเก่า แล้วไปทำงานที่ร้านดังกล่าวซึ่งคิดว่ารายได้ดีกว่า ช่วงแรกที่ทั้งคู่ไปทำงานต้องพบกับความกดดันจากพนักงานเก่าซึ่งเป็นคนไทยด้วยกัน เนื่องจากทั้งคู่ยังไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับการทำงานมากนัก คนที่อยู่ก่อนแล้ว

แทนที่จะสอนงาน หรืออธิบายรายละเอียดกลับไปใช้จากที่รุนแรง และต่อว่าเมื่อทั้งคู่ทำผิด ทำให้ทั้งคู่เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการทำงาน หลังจากทำงานอยู่ประมาณ 4 เดือน คุณ ชีลาออกแล้วไปรับทำงานพิเศษซึ่งช่วงนั้นเป็นช่วงฤดูร้อน(Summer)พอดี ที่อังกฤษช่วงฤดูร้อนสถานที่กลางแจ้ง และสวนสาธารณะจะมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ มีทั้งเครื่องเล่น สวนสนุก และคอนเสิร์ตมากมาย ซึ่งคนไทยมักจะไปออกร้านขายของทั้งอาหาร และเครื่องดื่มจึงต้องการแรงงานไปเป็นลูกมือซึ่งรายได้ก็ดีพอสมควร แต่เป็นงานที่เหนื่อยเพราะใช้ทั้งแรง และบางครั้งต้องอดนอน หรือต้องเดินทางไปต่างเมือง คุณชีรับทำงานพิเศษแบบนี้อยู่หลายครั้งจนวิชาหมด และเดินทางกลับไทย ส่วนคุณ ดี ยังคงทำงานที่ร้านอาหารแห่งนั้นต่อจนกระทั่งวิชาหมด และตัดสินใจกลับไทยเช่นกัน

กรณีศึกษานี้เป็นตัวอย่างของคนไทยที่ตัดสินใจไปประเทศอังกฤษด้วยความต้องการที่จะลองไปใช้ชีวิต และตามความฝันของตนเองแต่กลับพบกับประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีนักเป็นเหตุให้ต้องตัดสินใจกลับไทยทั้งที่ไปอยู่เพียงไม่นาน

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2,000 บาท	4	2.2
2,000 - 4,000 บาท	7	3.8
4,001 - 6,000 บาท	7	3.8
6,001 - 8,000 บาท	22	11.8
8,001 - 10,000 บาท	42	22.6
10,000 - 20,000 บาท	54	29.0
มากกว่า 20,000 บาท	50	26.9
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 4.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีระดับรายได้ต่อเดือน 10,000 – 20,000 บาทจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 มีระดับรายได้มากกว่า 20,000 บาทจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9 มีระดับรายได้ 8,001 - 10,000 บาท จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 22.6 มีระดับรายได้ 6,001 - 8,000 บาท จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนก่อน

เดินทางไปประเทศอังกฤษในจำนวนที่เท่ากันได้แก่ 2,000 - 4,000 บาท และ 4,001 - 6,000 บาท จำนวนกลุ่มละ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 และกลุ่มสุดท้ายที่มีจำนวนน้อยที่สุด ได้แก่ ระบายได้ต่ำกว่า 2,000 บาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

ข้อมูลจากตารางที่ 4.7 เห็นได้ว่ากลุ่มผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีรายได้ก่อนเดินทางไปยังประเทศอังกฤษที่ค่อนข้างสูงอยู่ที่ระดับ 10,000 บาทขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับสาขาอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่ได้กล่าวไว้ในตารางข้างต้น ดังนั้นเงินอาจไม่ใช่สาเหตุหลักที่ทำให้ผู้ใช้แรงงานทำงานขณะอยู่ประเทศอังกฤษ แต่มีสาเหตุอื่น ๆ รวมด้วย เนื่องจากลอนดอนเป็นเมืองที่มีค่าครองชีพสูงระดับต้น ๆ ของโลก ดังนั้นการใช้ชีวิตประจำวันจะต้องมีการวางแผนที่ดีมีเงินนั้นจะทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นค่าที่พักอาศัยที่ต้องจ่ายเป็นรายสัปดาห์ ค่าเดินทางที่สูงหากเดินทางข้ามเขตเป็นประจำ ค่าอาหารที่เมื่อเทียบเป็นเงินไทยต่อคนต่อมื้อแล้วสามารถจ่ายเป็นค่าอาหารได้ทั้งโต๊ะในประเทศไทย ด้วยเหตุนี้จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้ใช้แรงงานในประเทศอังกฤษต้องทำงานเพื่อมาจุนเจือเรื่องค่าใช้จ่ายที่สูงนี้แม้รายได้จะไม่สูงนักแต่ก็เพียงพอจะประหยัดได้ในบางส่วนโดยเฉพาะในกลุ่มของนักเรียนนักศึกษา

กรณีศึกษาที่ 4 คุณอี นามสมมุติ เพศหญิง อายุ 35 ปีปัจจุบันทำงานเป็นแม่ครัว และพนักงานเสิร์ฟอยู่ที่ร้านอาหารไทยแห่งหนึ่งใจกลางกรุงลอนดอน อาชีพก่อนเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ คุณ อี มีอาชีพเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ณ โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร และเป็นอาจารย์แพทย์ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง คุณ อี ได้รับทุนให้มาศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษในสาขาเฉพาะด้านในระดับปริญญาเอกซึ่งทุนนี้ครอบคลุมค่าใช้จ่ายในส่วนของคุณค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายบางส่วน แต่เนื่องจากค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันที่ค่อนข้างสูงทำให้คุณ อีตัดสินใจสมัครเป็นแม่ครัวที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งทั้งที่ไม่มีประสบการณ์การทำครัวมาก่อน แต่ก็พอมีทักษะทำอาหารทานเองบ้างดังนั้นคุณ อีจะต้องเริ่มเรียนรู้กรรมวิธีการทำอาหารใหม่ซึ่งทำให้คุณ อีถูกดูในบางครั้งในช่วงแรก ๆ เนื่องจากการทำงานในร้านอาหารแตกต่างจากการทำอาหารทานเองซึ่ง จะต้องมีความแม่นยำในส่วนผสม ความรวดเร็วในการทำอาหาร และความรับผิดชอบในส่วนของการเตรียมอาหาร เป็นต้น อีกทั้งยังต้องทำความสะอาดครัวหลังจากปิดร้านทุกวัน ซึ่งเป็นเวลาที่ค่อนข้างดึกและเป็นงานที่เหนื่อยมากหากเทียบกับงานที่ประเทศไทย แต่คุณ อีกล่าวว่าถึงแม้จะได้รายได้ไม่มากนัก และงานที่ค่อนข้างหนักแต่คุณ อีก็อยากทำเพราะนอกจากจะมีรายได้สำหรับใช้จ่ายในชีวิตประจำวันแล้ว ยังช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายสำหรับบางมื้อ เพราะหากทำงานในร้านอาหารทางร้านจะมีสวัสดิการอาหารสำหรับเลี้ยงพนักงานทุกวัน และยังมีสำหรับกลับบ้าน(Take Away) สำหรับมื่อต่อ ๆ ไปได้อีก รวมถึงการได้มีสังคมกับคนไทยด้วยกันจึงทำให้คุณ อีมีความสุขกับการทำงานนี้

ขณะที่ใช้ชีวิตประเทศอังกฤษ ซึ่งหลังจากนี้อีกประมาณ 1 ปีคุณ อีก็จะศึกษาจบและกลับมาเป็นแพทย์หญิงเช่นเดิม

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามจำนวนงานของกลุ่มตัวอย่างที่ทำในปัจจุบัน

จำนวนงานของกลุ่มตัวอย่างที่ทำในปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
ทำงาน 1 ประเภท	142	76.3
ทำงาน 2 ประเภท	42	22.6
ทำงาน 3 ประเภท	2	1.1
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 4.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานเพียงประเภทเดียวจำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 76.3 ทำงาน 2 ประเภทจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 22.6 และทำงาน 3 ประเภทจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1

ข้อมูลจากตารางที่ 4.8 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานเพียงประเภทเดียวกลุ่มตัวอย่างนี้ประกอบด้วย ผู้ที่ทำงานด้วยใบอนุญาตที่ต้องตามกฎหมาย ดังนั้น จึงทำงานได้เพียงประเภทเดียวเนื่องจากงานประจำที่ทำอยู่ก็มากจนไม่มีเวลาว่างไปทำกิจกรรมอื่น ๆ จึงเป็นไปได้ยากที่จะไปทำงานประเภทอื่นอีก อีกกลุ่มคือผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท และนักเรียนที่ตั้งใจจะมาศึกษาจริงๆ กลุ่มนี้จะใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อมาศึกษาหาความรู้ และท่องเที่ยวตามโอกาส ดังนั้นจึงทำงานเพียงเพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวันเพียงเท่านั้น ส่วนกลุ่มที่ทำงานสองประเภทได้แก่ นักเรียนที่มาเรียนภาษาเป็นส่วนใหญ่ และผู้ที่ถือวีซ่าผู้อาศัยถาวร(Resident)ของอังกฤษซึ่งมีเวลาว่างพอที่จะทำงานได้หลายประเภท กลุ่มนี้จะมีตั้งแต่ผู้ที่ทำงานในลักษณะเดียวกัน หรือที่เดียวกัน เช่น พนักงานนวด แต่ทำสองร้านหมุนเวียนกัน ผู้ที่ทำงานในร้านอาหารที่ทำทั้งหน้าที่เป็นผู้จัดการ พนักงานเสิร์ฟ และทำงานในครัว สับเปลี่ยนกันไปในแต่ละวันทั้งภายในร้านที่เดียวกัน หรือต่างสถานที่กัน และผู้ที่ทำงานทั้งสองประเภทที่ต่างกัน เช่น ผู้ที่ทำงานร้านอาหารในวันปกติ และทำงานเป็นแม่บ้านในวันเสาร์-อาทิตย์ ผู้ที่ทำงานเสิร์ฟที่ร้านหนึ่ง แต่ไปเป็นพนักงานต้อนรับอีกร้านหนึ่ง หรือผู้ที่นวด สลับกับทำงานในร้านอาหาร เป็นต้น

กรณีศึกษาที่ 5 คุณ เอฟ นามสมมุติเพศหญิง อายุ 26 ปี ปัจจุบันทำงานเป็นพนักงานนวดให้กับร้าน 2 แห่ง ซึ่งเป็นร้านของชาวไทย และของชาวต่างชาติ ก่อนเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ คุณ เอฟ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และทำงานที่นิคมอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งทางภาคตะวันออก

หลังจากคุณ เอฟทำงานได้เพียงสองปี คุณเอฟ คิดว่าตนเองทำงานหนักและไม่มีเงินเก็บเลย รวมทั้งปัญหาส่วนตัวที่รุ่มร่า จนเป็นเหตุให้คุณ เอฟตัดสินใจเดินทางไปประเทศอังกฤษเพื่อหางานทำ และอาจหาทางอาศัยอยู่ที่นั่นในระยะยาว คุณเอฟ เข้าไปโดยวีซ่านักเรียนโดยสมัครเรียนกับสถาบันสอนภาษาแห่งหนึ่งซึ่งค่าเทอมไม่สูงมากนัก หลังจากเข้าไปยังประเทศอังกฤษคุณเอฟ ได้ทำงานที่ร้านอาหารไทยชื่อดังแห่งหนึ่งในลอนดอน ในช่วงแรกที่คุณ เอฟเข้าทำงาน ต้องเผชิญกับความกดดันเหมือนกับร้านอาหารที่มีขนาดใหญ่ อื่น ๆ ที่ลักษณะงานค่อนข้างละเอียด และหนักรวมถึงความกดดันจากเพื่อนร่วมงานทำให้คุณ เอฟมองหางานอื่นจนมาวันหนึ่งคุณ เอฟได้เล่าถึงสภาพงานที่กดดันให้เพื่อนซึ่งทำงานนวดอยู่ฟัง เพื่อนของคุณ เอฟจึงชักชวนให้ไปทำงานกับตน แล้วตนจะสอนนวดให้แต่ติดปัญหาตรงที่คุณ เอฟ ไม่ได้เรียนนวด หรือมีประสบการณ์มาก่อนคุณ เอฟ จึงหาวิธีที่จะทำให้ได้ใบรับรองโดยเร็วที่สุดเนื่องจากไม่อยากทำงานเดิมแล้ว วิธีนั้นคือ การซื้อใบผ่านการอบรมนวดแผนไทย คุณเอฟ ได้จ่ายไป 200 ปอนด์ และระหว่างรอใบรับรองที่ส่งมาจากไทย คุณเอฟได้เรียนนวดโดยมีเพื่อนคุณ เอฟ และคนที่ทำงานอยู่ก่อนแล้วเป็นคนสอน หลังจากได้ใบนวดมาคุณ เอฟ ก็ได้เข้าทำงานที่ร้านนวดไทยแห่งหนึ่งที่เปิดตลอด 24 ชั่วโมง ซึ่งคุณ เอฟจะต้องทำงานในเวลากลางคืนเป็นส่วนใหญ่ และไปทำตอนกลางวันอีกที่หนึ่งที่มีเจ้าของเป็นชาวต่างชาติ ในบางวัน ถึงแม้จะดูเหมือนว่าเป็นงานที่หนักและไม่มีเวลาพักผ่อน แต่คุณ เอฟกล่าวว่าทำงานนี้แล้วมีความสุขกว่างานเดิมที่กดดันและไม่มีความสุข ทำงานนี้เพียงแค่ว่าใส่ใจในงาน และลูกค้าของตนเท่านั้น อีกทั้งงานที่ทำไม่ได้ทำทุกวันทำเพียงอาทิตย์ละ 4 – 5 วัน ก็มีรายได้มากกว่างานเดิมทั้งอาทิตย์เสียอีก แต่คุณ เอฟ มีปัญหาเรื่องการแบ่งเวลาเข้าชั้นเรียนเพราะบางครั้งทำงานจนเช้าแล้วไปเรียนต่อไม่ไหวทำให้ขาดเรียนบ่อยครั้งซึ่งส่งผลต่อการต่อวีซ่าครั้งต่อไปนั่นเอง ปัจจุบันคุณ เอฟ กำลังต่อวีซ่าเพื่ออยู่ทำงานเก็บเงินให้ได้สักก้อนหนึ่งก่อนกลับไทย

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามประเภทของงานที่กลุ่มตัวอย่างทำในประเทศอังกฤษ

ประเภทของงานที่ทำ	จำนวน	ร้อยละ
พ่อครัว-แม่ครัว	47	25.3
ผู้ช่วยพ่อครัว-แม่ครัว	43	23.1
ผู้ปรุงอาหาร	11	5.9
ผู้จัดการแผนกห้องอาหาร	4	2.2

ตารางที่ 4.9 (ต่อ) แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามประเภทของงานที่กลุ่มตัวอย่างทำในประเทศไทย

ประเภทของงานที่ทำ	จำนวน	ร้อยละ
หัวหน้าพนักงานเสิร์ฟ	11	5.9
นวดแผนโบราณ	21	11.3
นวดสปา	38	20.4
พนักงานในโรงแรม	2	1.1
พนักงานต้อนรับ	15	8.1
แม่บ้าน	4	2.2
พนักงานเสิร์ฟ	45	24.2
พนักงานส่งอาหาร	2	1.1

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ จากกลุ่มตัวอย่างที่ทำในประเทศไทย

จากตารางที่ 4.9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานเป็นพ่อครัว - แม่ครัวจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 รองลงมาได้แก่ ทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 ทำงานเป็นผู้ช่วยพ่อครัว - แม่ครัวจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 ทำงานเป็นพนักงานนวดสปาจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 ทำงานเป็นพนักงานนวดแผนโบราณ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 11.3 ทำงานเป็นพนักงานต้อนรับ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 8.1 ทำงานเป็นผู้ปรุงอาหาร และหัวหน้าพนักงานเสิร์ฟจำนวนเท่ากันคือ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 ทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 ทำงานเป็นผู้จัดการแผนกห้องอาหาร และแม่บ้านจำนวนเท่ากันคือ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 และทำงานเป็นพนักงานในโรงแรม และพนักงานส่งอาหารจำนวนเท่ากันคือ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1

ข้อมูลจากตารางที่ 4.9 กลุ่มตัวอย่างที่ส่วนใหญ่ทำงานเป็นพ่อครัว - แม่ครัว เพราะว่ากลุ่มตัวอย่างที่เข้าไปเก็บข้อมูลผู้ทำการศึกษาพยายามเก็บกลุ่มตัวอย่างที่มีใบอนุญาตทำงานด้านบริการมาให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ดังนั้นจึงได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นพ่อครัว- แม่ครัวเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่กลุ่มตัวอย่างนี้มิได้มีแต่กลุ่มที่มีใบอนุญาตเท่านั้น แต่มีผู้ที่ถือวีซ่าประเภทนักเรียนอยู่เป็นจำนวนมากอีกด้วยซึ่งกลุ่มนี้ส่วนมากมักจะได้รับการฝึกฝนหลังจากเข้าไปทำงานแล้ว ซึ่งพบได้หลายกรณี ที่กลุ่มนักเรียนนักศึกษานี้ ขอเปลี่ยนเป็นใบอนุญาตทำงานในภายหลัง กลุ่มถัดมาคือพนักงานเสิร์ฟ เป็นอาชีพที่เด็กไทยคิดว่าไปต่างประเทศแล้วต้องได้ทำ เนื่องจากเห็นตามสื่อไม่ว่าในภาพยนตร์

โทรทัศน์ และจากการพูดกันปากต่อปาก จึงทำให้เด็กไทยที่ไปถึงประเทศอังกฤษใหม่ ๆ ตรงเข้าไปสมัครเป็นพนักงานเสิร์ฟก่อนเป็นอันดับแรก ซึ่งก็ไม่ได้เป็นความคิดที่ผิดไปจากความเป็นจริงเลย เนื่องจากในอังกฤษมีร้านอาหารไทยอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะลอนดอน ดังนั้นนายจ้างจึงต้องการได้เด็กไทยที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษที่พอสื่อสารได้ ไม่สื่อสารกับลูกค้าผิด ๆ ถูก ๆ มาทำ เนื่องจากกลุ่มผู้ใช้แรงงานกลุ่มนี้นายจ้างสามารถใช้งานได้ทันที ฝึกฝนเพียงเล็กน้อยก็สามารถจำรายการอาหาร และส่วนผสมของอาหารได้เนื่องจากอาหารส่วนใหญ่ก็เป็นที่ยุ่จักกันดี และเห็นกันมาตั้งแต่จำความได้อยู่แล้ว กลับกันหากจ้างลูกจ้างที่เป็นชาวต่างชาติเป็นการยากที่จะมาเข้าใจง่ายๆ เพราะผู้ใช้แรงงานชาวต่างชาตินี้ไม่ได้รู้จักหน้าตาของอาหารมาตั้งแต่แรก ต้องมาเริ่มทำความเข้าใจใหม่ แต่ก็มีบางร้านที่ต้องการให้ร้านอาหารตนดูเป็นสากล หรือร้านที่มีเจ้าของเป็นชาวต่างชาติที่เลือกจ้างลูกจ้างที่เป็นชาวต่างชาติ ส่วนผู้ใช้แรงงานที่ยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี หรือที่มีรูปร่างพอจะทำงานที่ใช้แรงงานได้ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเพศชาย ก็มักจะได้ทำงานเป็นผู้ช่วยในครัว และพนักงานส่งอาหาร(Delivery) และอีกประการหนึ่งคือเรื่องค่าจ้างเนื่องจากหากจ้างเด็กไทยก็ไม่จำเป็นต้องจ่ายตามค่าจ้างขั้นต่ำตามกฎหมายกำหนดเป็นการอะลุ่มอล่วย และตกลงกันเองระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งประโยชน์ก็ได้กันทั้งสองฝ่ายเสมือนนายจ้างก็ช่วยรับเข้าทำงาน ส่วนผู้ใช้แรงงานซึ่งโดยส่วนมากจะยินยอมเนื่องจากต้องการที่จะทำงานอยู่แล้ว และได้ทำงานในจำนวนชั่วโมงที่มากกว่ากฎหมายกำหนดด้วย กลุ่มถัดมาคือผู้ใช้แรงงานที่ทำอาชีพนวด ทั้งแผนไทย และนวดสปา อาชีพนี้เป็นอาชีพที่เป็นที่นิยมอาชีพหนึ่งของผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษ เนื่องจากเป็นอาชีพที่มีรายได้สูงหากเทียบกับอาชีพบริการอื่น ๆ ผู้ที่ทำอาชีพนี้นี้มีทั้งผู้ที่ถือใบอนุญาตทำงาน ผู้อยู่อาศัยถาวร ผู้ถือวีซ่าพลเมืองอังกฤษ และกลุ่มนักเรียนนักศึกษา ถึงจะเป็นอาชีพที่มีรายได้ดี แต่บางครั้งก็ต้องแลกกับการมองอย่างดูหมิ่นเหยียดหยามทั้งจากคนต่างชาติ และจากคนไทยด้วยกันเอง เนื่องจากคนไทยทั่วไปมักจะมองว่าเป็นอาชีพที่ไม่มีเกียรติเพราะ มักจะเข้าใจผิดกันว่าทำอาชีพนี้แล้วถูกมองว่าเป็นอาชีพที่เปลืองเนื้อเปลืองตัว หรือมีบริการทางเพศแอบแฝงด้วย หลายครั้งที่เห็นว่าผู้ที่ทำอาชีพนี้นี้จะหลบ ๆ ซ่อน ๆ คือไม่บอกเพื่อนในโรงเรียนเดียวกันที่อังกฤษ เนื่องจากอาย และกลัวเพื่อนดูถูก และบางคนไม่บอกทางบ้านที่ไทยด้วยเพราะกลัวจะเป็นห่วง แต่มีบ้างบางคนที่บอกอย่างเต็มใจและชักชวนเพื่อน หรือญาติไปทำงานด้วยก็มี ผู้ที่จะทำงานนวดได้ต้องมีใบรับรองจากกระทรวงสาธารณสุขว่าผ่านการอบรมมาแล้วอย่างต่ำ 150 ชั่วโมงจึงจะสามารถทำงานได้ในประเทศอังกฤษ ซึ่งมีทั้งที่เรียนมาจากไทย เช่น วัดโพธิ์ โรงเรียนสอนนวดต่าง ๆ ที่เปิดอบรมอย่างถูกต้องตามกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้ที่มาอยู่อังกฤษแล้วสนใจอยากจะเรียนก็มีสถานที่อบรมหลายแห่งซึ่งบางแห่งจะเปิดสอน และรับเข้าทำงานในสถานที่นั้นหลังจากเรียนจบหลักสูตรก็มี นอกจากนี้ยังมีวิธีให้ได้ซึ่งมาของใบรับรองนี้คือ การซื้อใบ ลักษณะนี้ผู้ที่ต้องการ

ใบอนุญาตเพียงนำ ชื่อ และรูปถ่ายพร้อมกับเงินอีกจำนวนหนึ่ง(ราคาในช่วงที่ผู้ศึกษาเก็บข้อมูลจะอยู่ที่ 200 ปอนด์ต่อใบ) หลังจากนั้นไม่เกินครึ่งเดือนก็จะได้ใบรับรองมาซึ่งเท่าที่ทราบจะเป็นการส่งกลับไปทำที่ไทย และส่งกลับมาทางไปรษณีย์

สาเหตุที่ทำให้คนส่วนใหญ่คิดว่าอาชีพนวดจะมีบริการอื่นแอบแฝงเนื่องจากที่อังกฤษมีร้านนวดอยู่เป็นจำนวนมากทั้ง ร้านไทย และร้านจีน ซึ่งมีชื่อในการนวดกดจุด และคลายกล้ามเนื้ออยู่แล้วและในจำนวนนี้มีร้านที่แอบแฝงขายบริการอยู่ด้วยเป็นจำนวนมากทั้งที่ทำกันอย่างแอบแฝงและเปิดเผย ทำให้ร้านนวดทั่ว ๆ ไปถูกเหมารวมว่ามีบริการทางเพศไปด้วย ช่วงที่เก็บข้อมูลอยู่ที่ลอนดอนผู้ศึกษาเองได้ทำงานเป็นพนักงานต้อนรับร้านนวดสปาแห่งหนึ่งมีลูกค้าจำนวนมากในแต่ละวันทั้งที่โทรมาสอบถาม และเดินเข้ามาถามว่ามีบริการทางเพศหรือไม่ ซึ่งมีจำนวนมากว่าลูกค้าที่ต้องการมาใช้บริการนวดจริงๆ เสียด้วยซ้ำ

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนและร้อยละ ของลักษณะการจ้างงาน

ลักษณะการจ้างงาน	จำนวน	ร้อยละ
รายชั่วโมง	71	38.2
รายวัน	77	41.4
รายเดือน	38	20.4
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 4.10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะการจ้างงานเป็นรายวัน จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 41.4 รายชั่วโมง จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 38.2 และรายเดือน จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4

ข้อมูลจากตารางที่ 4.10 เห็นได้ว่าการจ้างงานส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะรายวัน และรายชั่วโมงซึ่งจะแตกต่างกันไปตามลักษณะงาน ซึ่งอันที่จริงแล้วลักษณะการจ้างงานในลักษณะทั่วไปที่อังกฤษจะเรียกว่า “ชิฟท์ (shift)” ส่วนใหญ่ภายในหนึ่งวันจะแบ่งออกเป็นสองชิฟท์หรือสองช่วงเวลา ชิฟท์แรกจะเป็นกะกลางวันคือเช้างานประมาณ 11 นาฬิกาจนถึงประมาณ 15 นาฬิกาและชิฟท์ที่สอง คือเวลาเย็น เวลาเช้างานประมาณ 17 นาฬิกา จนถึง 23 นาฬิกา สาเหตุที่แบ่งเวลาเช่นนี้เนื่องจากแบ่งตามเวลาเปิด-ปิดของร้านอาหาร เนื่องจากประเทศอังกฤษมีเวลาเปิด-ปิดร้านอาหารที่ชัดเจนตรงตามช่วงเวลาตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งผู้ที่มีใบอนุญาตทำงานมักจะทำงานทั้งสองชิฟท์คือทั้งกลางวัน และเย็น ส่วนนักเรียนนักศึกษามักจะทำในช่วงเย็นหลังจากเลิกเรียนแล้ว แต่จะมีบ้าง

ที่ทำทั้งวันในวันเสาร์-อาทิตย์ หรือช่วงปิดเทอม ซึ่งหลักเกณฑ์การทำงานนี้รวมถึงร้านของต่างชาติด้วย เมื่อคนไทย หรือใครก็ตามที่ไปทำงานตามร้านอาหารก็จะแบ่งเวลาทำงานประมาณเดียวกันนี้ แต่หากเป็นร้านนวดถึงแม้จะนับเวลาทำงานเป็นวัน แต่ก็เรียกว่าชิฟต์เช่นกัน ซึ่งจะแบ่งตามเวลาการทำงาน ผู้ที่มาก่อนจะได้ชั่วโมงทำงานมากกว่าหรือจำนวนรอบการทำงานที่มากกว่าผู้ที่มาหลัง ซึ่งจะเรียกกันว่า “เทอร์น (turn)” เช่น มีผู้มาทำงานคนแรกตั้งแต่ 10 นาฬิกา คนที่สอง 11 นาฬิกา คนต่อไป 14 นาฬิกา และคนสุดท้าย 16 นาฬิกา เทอร์นแรกก็จะนับเฉพาะคนแรกและคนที่สองเมื่อลูกค้ามาใช้บริการ ไม่ว่าจะมาตอนกี่โมงก็ตาม เทอร์นที่สอง ก็จะเริ่มตั้งแต่คนแรก จนถึงคนที่สาม และเทอร์นที่สามทุกคนก็จะได้นวดหมด ซึ่งวิธีนี้เป็นการป้องกันการเอาเปรียบกันเวลาทำงาน ทุกคนจะได้ประโยชน์ตามเวลาทำงานของตนคนที่มาก่อนก็จะได้ชั่วโมงทำงานเยอะกว่า แต่โดยปกติแล้วผู้ที่สามารถทำงานช่วงเช้าได้ก็จะมีเฉพาะผู้ใช้แรงงานที่มีใบอนุญาต ผู้อยู่อาศัยถาวรและผู้ถือวีซ่าพลเมืองของอังกฤษ ส่วนนักเรียนนักศึกษาก็จะทำงานหลังจากเลิกเรียนแล้วเป็นส่วนใหญ่

ตารางที่ 4.11 แสดงจำนวนและร้อยละ ประเภทของนายจ้าง

ประเภทของนายจ้าง	จำนวน	ร้อยละ
นายจ้างชาวไทย	154	82.8
นายจ้างชาวต่างชาติ	23	12.4
ทั้งนายจ้างชาวไทยและนายจ้างชาวต่างชาติ	9	4.8
รวม	186	100.0

ตารางที่ 4.11 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีนายจ้างที่เป็นชาวไทยจำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 82.8 นายจ้างที่เป็นชาวต่างชาติจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 12.4 และกลุ่มตัวอย่างที่มีทั้งนายจ้างชาวไทยและนายจ้างชาวต่างชาติจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8

กลุ่มนายจ้างชาวไทย ส่วนใหญ่จะทำกิจการทางด้านร้านอาหาร และร้านนวดแผนไทยซึ่งก็ต้องการแรงงานไทยเป็นจำนวนมาก ส่วนผู้ที่ทำงานกับนายจ้างที่เป็นชาวต่างชาติ ได้แก่ ผู้ที่ทำงานในร้านอาหารจีน ญี่ปุ่น และเกาหลีเป็นต้น อีกกลุ่มคือผู้ใช้แรงงานที่ทำงานตามร้านคาเฟ่ และร้านอาหารจานด่วนต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น สตาร์บัค เพรท อะ แมนเจอร์ และร้านไก่ทอดที่มีลักษณะคล้ายกับร้านเค เอฟ ซี ไทย ซึ่งผู้ใช้แรงงานกลุ่มนี้จะมีตำแหน่งตั้งแต่ เป็นแคชเชียร์ พนักงานเสิร์ฟ พนักงานทำอาหาร รวมถึงพนักงานทำความสะอาดก็มี โดยส่วนมากแล้วผู้ใช้แรงงานกลุ่มนี้จะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ดีพอสมควร นอกจากนี้ยังมีบางกลุ่มที่ทำงานเป็นพี่เลี้ยงเด็ก และ

แม่บ้านให้กับชาวต่างชาติอีกด้วย การทำงานกับชาวต่างชาติโดยปกติแล้วจะต้องปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด ไม่ประนีประนอมเหมือนกับนายจ้างที่เป็นชาวไทย โดยเฉพาะเรื่องสำคัญประการหนึ่งของร้านต่างชาติคือ นายจ้างจะขอหมายเลข National Insurance Number หรือที่เรียกกันว่า NI จากผู้จ้างแรงงาน เนื่องจากตัว NI นี้จะระบุรายละเอียดเกี่ยวกับผู้จ้างแรงงาน ซึ่งสามารถติดตามตัว หรือเป็นหลักฐานในการยืนยันว่าบุคคลนี้ไม่ได้เข้ามาอย่างผิดกฎหมาย และนายจ้างจะต้องเสียภาษีการทำงานในการจ้างบุคคลนี้ให้กับรัฐ โดยผ่านทางหมายเลขของ NI โดยผู้ที่ต้องการจะลงทะเบียนสามารถโทรศัพท์ไปที่หมายเลข +448456000643 นี้เพื่อขอลงทะเบียน เมื่อโทรไปจะมีเจ้าหน้าที่รับสาย และขอข้อมูลส่วนบุคคลหลังจากนั้นทางเจ้าหน้าที่จะส่งเอกสารมาให้ผู้ที่ต้องการลงทะเบียนกรอก และส่งกลับไป ประมาณ 1 เดือนจะมีบัตรพร้อมระบุหมายเลขประจำตัว ดังตัวอย่างนี้ SN 23 22 72 A (ตัวอย่าบัตรในภาคผนวก) ส่งกลับมาตามที่อยู่ที่จำไว้หน้าซองที่สามารถนำไปสมัครงานได้ทั่วสหราชอาณาจักร โดยปกติแล้วร้านที่มีการทำงานที่เข้มงวด หรือที่มีเจ้าของเป็นชาวต่างชาติเท่านั้นที่ต้องการหมายเลข NI เนื่องจากเป็นหลักฐานหากถูกตรวจสอบ แต่ร้านอาหารไทยหลาย ๆ ร้านไม่ต้องการเพราะอาศัยความเป็นคนไทยด้วยกันเองในการสับหลักชั่วโมงการทำงาน และหลีกเลี่ยงการจ่ายภาษีด้วย

การทำงานกับนายจ้างที่เป็นคนไทย ข้อดีคือ การอะลุ่มอล่วยกัน มีอะไรสามารถคุยกันได้ สื่อสารกันได้เข้าใจกว่า การทำงานเสมือนเป็นครอบครัว ข้อเสีย คือ การแบ่งหน้าที่ไม่ชัดเจน บางครั้งคนหนึ่งคนต้องทำงานในหลาย ๆ ตำแหน่งจนไม่มีกรอบงานที่ชัดเจน หรือเมื่อเกิดความผิดพลาดจากคนใดคนหนึ่งก็มักจะปล่อยไป ไม่ว่ากล่าวตักเตือนเนื่องจากมีความเกรงใจกัน ซึ่งส่งผลกระทบต่องานในระยะยาว

๖

ส่วนการทำงานกับนายจ้างที่เป็นชาวต่างชาติ ข้อดี กรอบของงานชัดเจน ทำงานเฉพาะตามหน้าที่ของตน ไม่ก้าวก่ายซึ่งกันและกัน รูปแบบงานจะคล้าย กับบริษัท ที่มีตำแหน่งหน้าที่ที่ชัดเจน ข้อเสีย คือ บางครั้งสื่อสารกันผิดพลาดเนื่องจากอุปสรรคทางด้านภาษา ความห่างเหินทั้งระหว่างนายจ้าง กับลูกจ้างและระหว่างลูกจ้างด้วยกันเอง จะมีกฎระเบียบที่เคร่งครัดไม่ค่อยให้ความสนใจกับความสัมพันธ์ส่วนตัว

ตารางที่ 4.12.1 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามจำนวนวันทำงานต่อหนึ่งสัปดาห์ของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนวันทำงานต่อหนึ่งสัปดาห์	จำนวน	ร้อยละ
2 วัน	6	3.2
3 วัน	17	9.1
4 วัน	15	8.1
5 วัน	87	46.8
6 วัน	61	32.8
รวม	186	100.0

ตารางที่ 4.12.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ทำงาน 5 วันต่อหนึ่งสัปดาห์ จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 รองลงมาได้แก่ ทำงาน 6 วันต่อหนึ่งสัปดาห์ จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 ทำงาน 3 วันต่อหนึ่งสัปดาห์ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 ทำงาน 4 วันต่อหนึ่งสัปดาห์ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 8.1 และ ทำงาน 2 วันต่อหนึ่งสัปดาห์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2

ข้อมูลจากตารางที่ 4.12.1 ในจำนวนวันสูงสุดขณะเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคือ 6 วัน แต่มีหลายรายเล่าให้ฟังว่าก่อนหน้านี้ทำงานถึงสัปดาห์ละ 7 วันแต่เวลาผ่านไปนานเข้าก็ต้องลดจำนวนวันทำงานลง เหลือ 5 วันบ้าง 6 วันบ้างเนื่องจากสภาพร่างกายรับไม่ไหว หรืองานรับไปทำเสร็จสิ้นแล้วบ้าง ระหว่างทำการเก็บข้อมูลผู้ศึกษาเองก็เคยทำงาน 7 วันในช่วงแรกซึ่งช่วงหลังลดลงเหลือเพียง 5 วัน เนื่องจากช่วงแรกผู้ศึกษาได้ทำงานกับร้านอาหารไทยจำนวน 4 วัน โดยทำงานวันเว้นวัน คือ จันทร์ พุธ ศุกร์ และเสาร์ (ทุกวันศุกร์ และวันเสาร์เป็นวันที่ร้านอาหารทุกร้านในลอนดอนงานยุ่งมากที่สุดฉะนั้น 2 วันนี้จึงต้องการพนักงานเป็นพิเศษ) ผู้ศึกษาเองเห็นว่าวันหยุดที่มีมากถึง 3 วันน่าจะหางานประเภทอื่นทำ และในช่วงนั้นมีร้านไทยแห่งหนึ่งกำลังปรับปรุงภายในต้องการช่างทาสี ผู้ศึกษาจึงไปทำสมัครและทำในวันหยุดที่เหลืออีก 3 วัน ดังนั้นผู้ศึกษาจึงทำงาน 7 วันต่อสัปดาห์ จันทร์ พุธ ศุกร์ และเสาร์ ทำงานร้านอาหารตั้งแต่ 17 นาฬิกาถึงประมาณ 24 นาฬิกา วันอังคาร และพฤหัสบดี ทำงานทาสี ในช่วงเวลาเดียวกัน ยกเว้นวันอาทิตย์ที่ทำงานตั้งแต่ 12 นาฬิกาจนถึงเที่ยงคืน เพราะไม่ต้องไปเรียนหนังสือในช่วงเช้า ผู้ศึกษาทำงานเช่นนี้ได้ประมาณ 2 เดือน งานทาสีแล้วเสร็จผู้ทำการศึกษาก็รู้ตัวว่าหากทำงาน 7 วันเช่นนี้เป็นเวลานานกว่านี้ร่างกายคงรับไม่ไหวเพราะงานที่ทำนั้นล้วนเป็นงานที่ใช้แรงงานทั้งสิ้นถึงแม้จะสามารถสร้างรายได้ดี และมีเงินเก็บ “ ที่ว่ามีเงินเก็บนี้คงเป็นเพราะไม่มีเวลาใช้เงินมากกว่า ” เป็นคำพูดของคนทำงาน 7 วันมักจะพูด

กัน ระหว่างทำการเก็บข้อมูลตัวของผู้เก็บข้อมูลเองช่วงหลังทำงานเพียง 5 วันซึ่งคิดว่าเหมาะกับตนเองมากที่สุด แต่จะมีรับงานพิเศษบ้างในวันหยุดหากมีมาให้ทำ เช่น เป็นคณะผู้ทำงาน(Staff) ในงานมหกรรมต่าง ๆ เทศกาลอาหาร วาระสำคัญและพิธีต่างๆ ที่กลุ่มคนไทย หรือทางสถานทูต เป็นผู้จัด

กรณีศึกษาที่ 6 คุณ จิ นามสมมุติ เพศชาย อายุ 33 ปี ปัจจุบันเป็นทำอาชีพเป็นพ่อครัว ในร้านอาหารไทยแห่งหนึ่ง ก่อนหน้านี้คุณจิ เคยทำงานถึงอาทิตย์ละ 7 วันเช่นกัน บางวันทำทั้งชิฟท์เช้า และชิฟท์เย็นเพราะช่วงนั้นคุณ จิ เองต้องการงานให้มากเพื่อเก็บเงิน ส่งคืนที่บ้านเนื่องจากค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการไปยังประเทศอังกฤษคุณจิ ต้องขอยืมญาติ พี่น้องมาเพื่อเป็นทุน ก่อนหน้านี้คุณ จิ เคยทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟ ณ โรงแรมชื่อดังแห่งหนึ่งใน กรุงเทพมหานคร หลังจากทำงานอยู่หลายปีคุณ จิ ยังไม่มีเงินเก็บ ทำให้คุณจิ คิดว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี คุณจิ มีเพื่อนคนหนึ่งเล่าว่าเพื่อนของเพื่อนคุณ จิ ปัจจุบันทำงานอยู่ที่อังกฤษเก็บเงินส่งมาที่บ้าน สามารถซื้อที่ดิน ซื้อบ้านได้ คุณจิ จึงเกิดความต้องการเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ คุณ จิ เดินทางไปโดยวีซ่านักเรียน ซึ่งจะต้องเรียน 5 วัน จันทร์-ศุกร์ หยุดวันเสาร์ และอาทิตย์ แต่เนื่องด้วยคุณ จิ ต้องการเก็บเงินให้ได้โดยเร็วที่สุด คุณ จิ จึงให้ความสำคัญกับงานมากกว่า จะไปเรียนบ้างหยุดบ้าง แคร่ระยะเวลาเพียง 3 เดือนคุณจิ ก็เก็บเงินได้ครบตามกำหนด แต่สภาพร่างกายของคุณ จิ ในช่วงนั้นเริ่มทรุด เกิดอาการไอเรื้อรังไม่หยุด ไปเรียนก็ไม่รู้เรื่อง สาเหตุเนื่องจากคุณ จิ พักผ่อนไม่เพียงพอทำให้คุณ จิ ต้องขาดเรียนบ่อย เพื่อเอาเวลาที่ต้องไปเรียนมาพักผ่อน แล้วตื่นไปทำงานเป็นอย่างนี้อยู่นาน ทำให้ต่อมาถึงช่วงต่อวีซ่า ระยะเวลาเรียนของคุณจิ ไม่ถึงเกณฑ์กำหนดคือ 80 เปอร์เซ็นต์ของเวลาเรียนทำให้คุณ จิ ต้องไปติดต่อกับโรงเรียนเพื่อให้อยู่ช่วย จนได้ผลสรุปว่าคุณ จิ จะต้องจ่ายเงินเพิ่ม ในการซื้อคอร์สเรียนที่มากกว่าราคาปกติ และต้องมาเรียนเพิ่มให้ครบจำนวนชั่วโมงที่ขาด หลังจากนั้นทำให้คุณ จิ ต้องลดจำนวนวันทำงานลงถึงแม้จะได้รายได้ไม่มากเท่าเก่าแต่คุณ จิ มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงขึ้น มีเวลาออกกำลังกาย สังสรรค์กับเพื่อนฝูง และดูแลตัวเองมากขึ้น ช่วงก่อนที่ผู้เก็บข้อมูลจะกลับไทยคุณ จิ กำลังหาทางเปลี่ยนวิชาของตนให้เป็นใบอนุญาตทำงาน ซึ่งอยู่ระหว่างดำเนินการอยู่

ตารางที่ 4.12.2 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามจำนวนชั่วโมงการทำงานต่อวันของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนชั่วโมงการทำงานต่อวัน	จำนวน	ร้อยละ
3 ชั่วโมง	15	8.1
4 ชั่วโมง	3	1.6
5 ชั่วโมง	16	8.6
6 ชั่วโมง	59	31.7
7 ชั่วโมง	29	15.6
8 ชั่วโมง	11	5.9
9 ชั่วโมง	-	-
10 ชั่วโมง	28	15.1
11 ชั่วโมง	9	4.8
12 ชั่วโมง	16	8.6
รวม	186	100.0

จากตารางที่ 4.12.2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานวันละ 6 ชั่วโมง จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 รองลงมาได้แก่ทำงานวันละ 7 ชั่วโมง จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 ทำงานวันละ 10 ชั่วโมง จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 15.1 ทำงานวันละ 5 ชั่วโมง และ 12 ชั่วโมง จำนวนเท่ากันคือ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 ทำงานวันละ 3 ชั่วโมง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 8.1 ทำงานวันละ 8 ชั่วโมง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 ทำงานวันละ 11 ชั่วโมง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8 และน้อยที่สุดทำงานวันละ 4 ชั่วโมง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6

ข้อมูลจากตารางที่ 4.12.2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานวันละ 6 ชั่วโมง จากที่ได้บรรยายไว้ที่ตารางที่ 4.10 ระยะเวลาประมาณ 6 -7 ชั่วโมงคือ 1 ชิฟท์ ทำให้กลุ่มตัวอย่างในช่วงเวลาที่ทำงาน 6 -7 ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุดซึ่งจะได้แก่ กลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่ต้องไปเรียนในช่วงเช้า แล้วทำงานในตอนเย็นส่วนกลุ่มที่ทำงานวันละ 10-12 ชั่วโมงส่วนใหญ่ คือกลุ่มที่มีใบอนุญาตทำงานที่ต้องทำงานทั้งวัน

ปกติหากทำงานในร้านอาหารค่าจ้างจะไม่คิดเป็นชั่วโมงจะคิดให้เป็นชิฟท์ซึ่งราคาค่าจ้างจะอยู่ที่ 15-20 ปอนด์ ในชิฟท์กลางวัน และ 22-30 ปอนด์ในชิฟท์เย็น ยกเว้นร้านที่มีเจ้าของเป็น

ชาวต่างชาติจะคิดเป็นชั่วโมงซึ่งแล้วแต่ค่าจ้างของแต่ละแห่งไม่เท่ากัน แต่ส่วนใหญ่หากเป็นร้านอาหารค่าจ้างจะอยู่ที่ 5 ปอนด์ต่อชั่วโมง ส่วนร้านกาแฟ และร้านคาเฟ่ค่าจ้างจะอยู่ที่ 7 ปอนด์ต่อชั่วโมงแต่หากเป็นร้านต่างชาติผู้ใช้แรงงานจะทำงานได้เพียง 10-20 ชั่วโมงตามกฎหมายกำหนดเท่านั้นส่วนร้านของไทยผู้ใช้แรงงานสามารถทำงานได้ไม่จำกัดชั่วโมง เนื่องจากส่วนใหญ่แล้วนายจ้างจะไม่ลงเวลาที่เป็นหลักฐานไว้ แต่จะรู้กันว่าใครทำงานวันไหน หรือที่ชิฟท์เพราะหากโฮมออฟฟิส (Home Office) ตรวจก็สามารถอ้างได้ว่าไม่ได้ทำเกินเวลาที่กฎหมายกำหนด เช่น อ้างว่าเพิ่งมาทำงานวันแรกบ้าง หรือ ทำงานแค่อาทิตย์ละวันบ้าง

อาชีพนวด เป็นอาชีพที่มีรายได้ดีกว่างานร้านอาหารหลายคนทำงานร้านอาหารแล้วคิดว่ารายได้น้อยแล้วหันไปทำอาชีพนวดก็มีอยู่มาก ค่าจ้างในการนวดตามอัตราค่าจ้างจะอยู่ที่ 12-17 ปอนด์ต่อชั่วโมง ซึ่งเฉลี่ยหนึ่งคนจะได้วันนวดลูกค้าวันละประมาณ 3-5 ชั่วโมง ถึงแม้ว่าอาชีพนวดจะมีชั่วโมงการทำงานที่น้อยกว่า และรายได้ดีกว่า แต่หากนับชั่วโมงในการเข้างานแล้วผู้นวดก็มีชั่วโมงเข้างานที่ยาวนานไม่ต่างกัน เพราะจะต้องเข้างาน และออกงานตามเวลาที่ทางร้านเป็นผู้กำหนดเช่น เข้างาน 10 นาฬิกาเลิกงาน 24 นาฬิกาในช่วงเวลาที่เข้างานนี้ผู้นวด อาจจะได้นวดเพียงวันละ 1 ชั่วโมงในวันที่ลูกค้าน้อย หรืออาจได้นวดถึงวันละ 5 ชั่วโมงในวันที่ลูกค้ามากก็มี ซึ่งผู้นวดจะได้รายได้ตามจำนวนชั่วโมงที่นวด แต่จะมีบางร้านที่มีเงินประกันให้กับพนักงานขั้นต่ำเพื่อเป็นการรักษานักงานไว้ และเป็นค่าเสียเวลาหากวันใดไม่มีลูกค้าซึ่งเงินประกันนี้หากวันใดพนักงานได้ชั่วโมงทำงาน หรือเงินน้อยกว่าก็จะได้เงินประกันนี้ไป(ค่าประกันจะอยู่ที่ 30 ปอนด์ต่อวัน) แต่หากวันใดที่มีลูกค้าเยอะอยู่แล้วก็จะไม่มีเงินประกันในส่วนนี้

ส่วนอาชีพอื่น ๆ รายได้จะคิดให้เป็นชั่วโมงการทำงาน เช่น พนักงานต้อนรับ แม่บ้าน พี่เลี้ยงเด็ก ค่าจ้างส่วนใหญ่จะประมาณ 5-7 ปอนด์ต่อชั่วโมง

ตารางที่ 4.13.1 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามรายได้ประจำต่อเดือน (ไม่รวมค่าตอบแทนอื่นๆ) ของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้ประจำต่อเดือน (ไม่รวมค่าตอบแทนอื่นๆ)	จำนวน	ร้อยละ
100 ปอนด์	3	1.6
240 ปอนด์	7	3.8
280 ปอนด์	2	1.1
400 ปอนด์	20	10.8
480 ปอนด์	2	1.1

ตารางที่ 4.13.1 (ต่อ) แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามรายได้ประจำเดือน (ไม่รวมค่าตอบแทนอื่นๆ) ของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้ประจำเดือน (ไม่รวมค่าตอบแทนอื่นๆ)	จำนวน	ร้อยละ
500 ปอนด์	16	8.6
550 ปอนด์	1	0.5
600 ปอนด์	23	12.4
750 ปอนด์	10	5.4
800 ปอนด์	14	7.5
900 ปอนด์	11	5.9
1,000 ปอนด์	25	13.4
1,100 ปอนด์	7	3.8
1,200 ปอนด์	5	2.7

หมายเหตุ: อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์สเตอร์ลิงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ส่วนใหญ่จำนวนกลุ่มตัวอย่างมีรายได้เท่ากันระหว่าง 1,000 และ 1,500 ปอนด์ มากที่สุด จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 รองลงมาได้แก่ มีรายได้ 600 ปอนด์ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 12.4 มีรายได้ 400 ปอนด์ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 มีรายได้ 500 ปอนด์ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 มีรายได้ 800 ปอนด์ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 มีรายได้ 900 ปอนด์ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 มีรายได้ 750 ปอนด์ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้เท่ากัน 3 ระดับคือ 240 ปอนด์ 1,100 ปอนด์ และ 2,000 ปอนด์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 มีรายได้ 1,200 ปอนด์ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 มีรายได้ 1,300 ปอนด์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้เท่ากันระหว่าง 100 ปอนด์ และ 1,700 ปอนด์จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้เท่ากันระหว่าง 280 ปอนด์ และ 500 ปอนด์จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 และกลุ่มตัวอย่างมีรายได้เท่ากันระหว่าง 550 ปอนด์ และ 1,400 ปอนด์จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ข้อมูลจากตารางที่ 4.19 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ตั้งแต่ 1,000 -1,500 ปอนด์ส่วนใหญ่ได้แก่ ผู้ที่มีใบอนุญาตทำงานที่มีรายได้ค่อนข้างแน่นอน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ตั้งแต่ 100 - 900 ปอนด์ได้แก่ นักเรียนนักศึกษาซึ่งอัตราของรายได้ขึ้นอยู่กับจำนวนชั่วโมง วันที่ทำงาน และความต้องการรายได้ของแต่ละคน ส่วนผู้ที่มีรายได้น้อยตั้งแต่ 1,500 ขึ้นไปจนถึง 2,000 ปอนด์ จะมี

ตั้งแต่ผู้ที่มีใบอนุญาตทำงาน ผู้ถือวิชาติดตาม และวิชาพลเมือง เนื่องจากคนกลุ่มนี้ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาในการทำงาน ส่วนผู้ที่มีรายได้สูงถึงเดือนละ 2,000 ปอนด์ คือผู้ทำงานนวด นั่นเอง

ตารางที่ 4.13.2 แสดงจำนวนและร้อยละค่าตอบแทนอื่นๆ ที่ได้รับจากที่ทำงาน

ค่าตอบแทนอื่นๆ ที่ได้รับจากที่ทำงาน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้รับ	19	10.2
10 - 50 ปอนด์	62	33.3
51 - 100 ปอนด์	30	16.2
101 - 200 ปอนด์	50	26.9
201 - 300 ปอนด์	8	4.2
301 - 400 ปอนด์	11	6.0
401 - 500 ปอนด์	3	1.6
มากกว่า 500 ปอนด์	3	1.6
รวม	186	100.0

หมายเหตุ: รายได้อื่น ๆ ที่ได้จากการทำงานในภาคบริการจะเป็นเงินทิป

มากกว่า 500 ปอนด์ แต่ไม่เกิน 750 ปอนด์

อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์สเตอร์ลิงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.13.2 พบว่า ส่วนใหญ่จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับค่าตอบแทนอื่นๆ จากการ ทำงาน 10 - 50 ปอนด์ มากที่สุด จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาได้แก่ มีค่าตอบแทน อื่นๆ ที่ได้รับจากการทำงาน 101 - 200 ปอนด์จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9 มีค่าตอบแทน อื่นๆ ที่ได้รับจากการทำงาน 51-100 ปอนด์จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 16.2 มี กลุ่มตัวอย่างที่ ไม่ได้รับค่าตอบแทนอื่นๆที่ได้รับจากการทำงาน จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 มีค่าตอบแทน อื่นๆ ที่ได้รับจากการทำงาน 301 - 400 ปอนด์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 มีค่าตอบแทน อื่นๆ ที่ได้รับจากการทำงาน 201 - 300 ปอนด์จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 และกลุ่มตัวอย่างมี ค่าตอบแทนอื่นๆ ที่ได้รับจากการทำงาน เท่ากันระหว่าง 401 - 500 ปอนด์ และ 750 ปอนด์จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6

ข้อมูลจากตารางที่ 4.13.2 รายได้ในส่วนนี้ของแต่ละคน ไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าวัน ไหนจะได้เท่าไร เพราะต้องขึ้นอยู่กับลูกค้าเป็นสำคัญ ยกเว้นบางแห่งที่เก็บค่าบริการลูกค้าใน

อัตราตายตัวอยู่แล้ว(Service Charge) ซึ่งคิดในอัตราประมาณ 12 เปอร์เซ็นต์ของค่าอาหาร หรือค่าบริการ ส่วนการให้ทิป ตามธรรมเนียมก็มักจะให้ประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ตามอัตราของค่าอาหาร หรือค่าบริการ เช่นกัน แต่ก็ไม่ได้เป็นที่แน่นอนว่าจะได้ตามนั้นเพราะทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของลูกค้า บางครั้งทานอาหารประมาณ 70 ปอนด์ให้ทิป 20 ปอนด์ หรือไม่ให้เลยก็มีปกติหากทำงานตามร้านอาหารเงินทิป จะหารเท่ากันตามจำนวนพนักงานที่ทำในแต่ละวัน หากทำงานด้านอื่น ๆ ตัวอย่างเช่นพนักงานนวด ลูกค้าจะให้ทิปเพราะการให้บริการ หรือเสนอให้เฉพาะผู้นั้นก็จะเก็บไว้ได้เองโดยไม่ต้องนำอาหาร ส่วนผู้ที่ไม่ได้รับเงินในส่วนนี้ได้แก่ ผู้ที่เป็นพนักงานต้อนรับ และแม่บ้าน เป็นต้น

ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามสวัสดิการอื่นๆ ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากนายจ้าง

สวัสดิการอื่นๆ ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับ	จำนวน	ร้อยละ
อาหาร	119	64.0
ประกันชีวิต	25	13.4
เครื่องแบบ	92	49.5
ค่ารักษาพยาบาล	26	14
ประกันอุบัติเหตุ	32	17.2
อื่นๆ	6	3.2

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 186 คน

กลุ่มตัวอย่างได้รับสวัสดิการอื่นๆ อื่นๆ ได้แก่ การได้รับการจัดเลี้ยง และได้รับของขวัญในวันสำคัญ เช่น วันเกิด วันคริสต์มาส และวันขึ้นปีใหม่ เป็นต้น

จากตารางที่ 4.14 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับสวัสดิการอาหาร จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 64.0 ได้รับสวัสดิการเครื่องแบบ จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5 ได้สวัสดิการประกันอุบัติเหตุ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 ได้สวัสดิการค่ารักษาพยาบาล จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14 ได้สวัสดิการประกันชีวิตจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 และได้รับสวัสดิการอื่นๆ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2

ข้อมูลจากตารางที่ 4.14 สวัสดิการด้านอาหารเป็นสวัสดิการที่ร้านอาหารทั่วไปให้กับพนักงานของตน จะนำรับประทาน อร่อย หรือทำมาจากวัตถุดิบดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับทำเลของแต่ละร้าน ซึ่งสวัสดิการในส่วนนี้อาหารนี้ถือว่าเป็นส่วนลดค่าใช้จ่ายของผู้ใช้แรงงานได้มาเนื่องจากอาหารที่ขายอยู่ตามร้านทั่ว ๆ ไป ทั้งที่เป็นบู๊ตเล็ก ๆ หรือร้านใหญ่ ๆ ล้วนแพงทั้งสิ้น ราคาอาหาร

ปกติแล้วหากเป็นอาหารจานเดียวตามร้านทั่ว ๆ ไปจะอยู่ที่มีโต๊ะ 4 – 10 ปอนด์ เช่น ข้าวหมูกรอบ ก๋วยเตี๋ยว พืชซ่า และอาหารจานด่วนทั่ว ๆ ไป(Fast Food)เป็นต้น แต่หากผู้ใดซื้อวัตถุดิบมาทำเองจะ ถูก และประหยัดค่าใช้จ่ายลงได้มาก เพราะถ้าทำเอง 1 มื้อจะอยู่ที่ 2- 3 ปอนด์เท่านั้นทั้งนี้เนื่องจาก ราคาระหว่างวัตถุดิบ และอาหารที่ถูกแปรรูปแล้วมีมูลค่าที่แตกต่างกันมาก ส่วนรูปแบบผู้ใช้ แรงงานที่ทำงานทั้งในร้านอาหาร และร้านนวดส่วนใหญ่ทางร้านจะมีไว้ให้อยู่แล้ว

การประกันอุบัติเหตุ และประกันชีวิต ส่วนใหญ่ทางร้านจะทำประกันของร้านที่ครอบคลุม ในส่วนนี้อยู่แล้ว ส่วนค่ารักษาพยาบาล ผู้ใช้แรงงานที่มีใบอนุญาตบางรายเท่านั้นที่สามารถเบิกได้ ส่วนนักเรียนนักศึกษา มักจะไม่ได้รับความคุ้มครองทั้งสามส่วนนี้อยู่แล้ว แต่จะสามารถเข้า รักษาพยาบาลฟรีหากประสบอุบัติเหตุ หรือเจ็บป่วยจากโรงพยาบาลของรัฐ เนื่องจากเป็นสวัสดิการ สาธารณะของทางสหราชอาณาจักรเอง

ตารางที่ 4.15 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันต่อเดือนของกลุ่ม ตัวอย่าง

ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน	จำนวน	ร้อยละ
10 - 50 ปอนด์	14	7.5
51 - 100 ปอนด์	39	23.7
101 - 200 ปอนด์	37	20
201 - 300 ปอนด์	25	13.5
301 - 400 ปอนด์	28	15.1
401 - 500 ปอนด์	17	9.1
501 - 600 ปอนด์	3	1.6
601 - 700 ปอนด์	5	2.7
701 - 800 ปอนด์	11	5.9
1,000 ปอนด์	7	3.8
รวม	186	100.0

หมายเหตุ: ค่าใช้จ่ายนี้เป็นเพียงค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดในชีวิตประจำวัน เช่น เครื่องอุปโภค และสาธารณูปโภคต่าง ๆ ไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายในเรื่องที่พักอาศัย ค่าเดินทาง และค่าใช้จ่ายสำหรับซื้อป้องกัน และความบันเทิง อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์สดอริงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าใช้จ่ายต่อเดือนระหว่าง 51 - 100 ปอนด์ มากที่สุด จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 23.7 รองลงมาได้แก่ ระหว่าง 101 - 200 ปอนด์ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ระหว่าง 301 - 400 ปอนด์ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 15.1 ค่าใช้จ่ายต่อเดือนระหว่าง 201 - 300 ปอนด์ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 ค่าใช้จ่ายต่อเดือนระหว่าง 201 - 300 ปอนด์ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 ค่าใช้จ่ายต่อเดือนระหว่าง 401 - 500 ปอนด์ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 ค่าใช้จ่ายต่อเดือนระหว่าง 10 - 50 ปอนด์ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 ค่าใช้จ่ายต่อเดือนระหว่าง 701 - 800 ปอนด์ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 มีค่าใช้จ่าย 1,000 ปอนด์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 ค่าใช้จ่ายต่อเดือนระหว่าง 601 - 700 ปอนด์ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 และค่าใช้จ่ายต่อเดือนระหว่าง 501 - 600 ปอนด์จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6

ข้อมูลจากตารางที่ 4.15 ส่วนใหญ่ผู้ใช้แรงงานมีค่าใช้จ่ายต่อเดือนที่ 50 – 200 ปอนด์ต่อเดือนค่าใช้จ่ายในส่วนนี้คือ เครื่องอุปโภค และบริโภค ในชีวิตประจำวันซึ่งได้แก่ ค่าโทรศัพท์ เครื่องสำอาง หนังสือ ปากกา ยาสีฟัน สบู่ ผงซักฟอก น้ำปลา ซอส เกลือ น้ำตาล และอื่น ๆ ซึ่งสิ่งของพวกนี้สามารถหาซื้อได้ตามห้างสรรพสินค้าใหญ่ ๆ ทั่วไป บางช่วงจะมีการจัดโปรโมชั่นสินค้าบางชนิด ที่ซึ่งมีราคาถูกกว่าที่ไทยเสียด้วยซ้ำ นอกจากนี้ยังมีร้าน Pound land และร้าน 99P ซึ่งจะขายสินค้าทั้งร้านเพียง 1 ปอนด์ หรือ 99 เพนนี เท่านั้น

ตารางที่ 4.16 แสดงจำนวนและร้อยละของเงินที่ได้รับความช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายจากเมืองไทย

เงินที่ได้รับต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากไทย	160	86
100 ปอนด์	5	2.7
200 ปอนด์	3	1.6
400 ปอนด์	3	1.6
500 ปอนด์	2	1.1
800 ปอนด์	2	1.1
1,000 ปอนด์	7	3.8
2,000 ปอนด์	4	2.2
รวม	186	100.0

หมายเหตุ: อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์เสดอริงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้รับความช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายจากเมืองไทยมากที่สุด จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 86 รองลงมา กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความช่วยเหลือ 1,000 ปอนด์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 ที่ได้รับความช่วยเหลือ 100 ปอนด์ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 ที่ได้รับความช่วยเหลือ 2,000 ปอนด์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความช่วยเหลือเท่ากันที่ 200 ปอนด์ และ 400 ปอนด์จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับความช่วยเหลือเท่ากันที่ 500 ปอนด์ และ 800 ปอนด์จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1

ข้อมูลจากตารางที่ 4.16 สามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างได้ 2 กลุ่ม กลุ่มแรก คือ กลุ่มที่ไม่ได้รับเงินช่วยเหลือจากไทยกลุ่มนี้ ได้แก่ ผู้ใช้แรงงานที่มีใบอนุญาตทำงาน และกลุ่มนักเรียน ที่เรียนภาษา เพราะทั้งสองกลุ่มนี้สามารถทำงานจนเจือตนเอง และมีเงินเก็บบางส่วน ผู้ที่มีใบอนุญาตสามารถทำงานได้เต็มเวลาอยู่แล้ว และนักเรียนที่เรียนภาษา ก็มีเวลาว่างพอที่จะทำงานหาเลี้ยงชีพของตนเองได้ ยกเว้นบางคนทำงานเพียงเพื่อต้องการสังคม หรือหาอะไรทำในเวลาว่างจึงต้องการความช่วยเหลือจากทางบ้านบ้าง ส่วนผู้ที่ยังได้รับความช่วยเหลือจากไทย และบางคนยังได้รับเงินที่ส่งมาจากไทยที่เป็นจำนวนมาก จำนวนเงินสูงสุดถึง 2,000 ปอนด์ต่อเดือนส่วนใหญ่กลุ่มนี้ได้นักศึกษาปริญญาตรี และโท เพราะกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ตั้งใจไปประเทศอังกฤษเพื่อเรียนเป็นหลัก และเนื่องด้วยเวลาเรียนที่ค่อนข้างแน่น ทำให้สามารถหาเวลาทำงานได้ยากดังนั้นหลายคนยังต้องพึ่งความช่วยเหลือจากที่ไทยอยู่

ตารางที่ 4.17 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามลักษณะที่พักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะที่พักอาศัย	จำนวน	ร้อยละ
ที่พักสำหรับเยาวชน	0	0
หอพักของสถานศึกษา	0	0
ห้องเช่า	123	66.1
บ้านพัก	55	29.6
อื่นๆ	8	4.3
รวม	187	100

หมายเหตุ: อื่น ๆ ได้แก่บ้านของตนเอง 5 คนและบ้านญาติ 3 คน

จากตารางที่ 4.17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่อาศัยในลักษณะของห้องเช่าจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 66.1 รองลงมาได้แก่ บ้านพักจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 29.6 พักอาศัยในที่อื่นๆ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 และไม่มีผู้ใดอาศัยในลักษณะที่พักสำหรับเยาวชน และหอพักของสถานศึกษา

ข้อมูลจากตารางที่ 4.17 ลักษณะที่อยู่อาศัยโดยปกติที่ลอนดอนแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ลักษณะแรก คือ ห้องเช่าจะเป็นตั้งแต่ห้องชุดสามารถอาศัยอยู่ร่วมกันได้ 2-3 คนมีห้องน้ำ ห้องครัวในตัว แต่มักไม่ได้รับความนิยมสำหรับเด็กไทย อีกลักษณะจะเป็นแฟลต ภายใน 1 ห้องใหญ่จะแบ่งห้องย่อย ๆ ออกเป็นอีกหลายห้องให้เช่าซึ่ง มีทั้งห้องเดี่ยว และห้องคู่ จะใช้ห้องน้ำ และครัวร่วมกันภายในแฟลตจะมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกทุกอย่างครบถ้วนทั้งเครื่องครัว ตู้เย็น เครื่องซักผ้า และเครื่องทำความร้อนลักษณะห้องเช่านี้เป็นที่นิยมสำหรับเด็กไทยที่ลอนดอนมากเพราะสามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนได้ หรือบางทีจะมีเพื่อนชาวต่างชาติเช่าอาศัยร่วมอยู่ด้วย ซึ่งเจ้าของจะมีทั้งที่เป็นชาวต่างชาติ และคนไทยที่เช่าห้องใหญ่ หรือซื้อไว้แล้วแบ่งให้เช่าเป็นธุรกิจ ส่วนที่พักอีกลักษณะหนึ่ง คือ บ้านพักลักษณะจะเป็นบ้านทั้งหลังเจ้าของจะมีทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติเช่นกัน และแบบบ้านพักจะแบ่งการเช่าเป็นอีก 2 ลักษณะ คือ อาศัยร่วมกับเจ้าของบ้าน ลักษณะนี้เจ้าของบ้านจะแบ่งให้เช่าห้องในบ้าน 1 หรือ 2 ห้อง ข้อดี คือ ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรในบ้าน เจ้าของบ้านจะเป็นผู้ดูแลทั้งหมด รวมถึงทำความสะอาดด้วย ส่วนข้อเสีย คือความไม่เป็นส่วนตัว อีกประเภท คือ บ้านที่แบ่งให้เช่าทั้งหลังโดยที่เจ้าของบ้านไม่ได้พักอาศัยอยู่ด้วย ข้อดี คืออิสระ ข้อเสีย คือต้องคอยดูแล และควบคุมทุกอย่างภายในบ้านเอง ทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ และผู้ที่ร่วมอาศัยอยู่ด้วย ลักษณะที่อยู่อาศัยทั้งสองประเภทนี้ส่วนใหญ่แล้วผู้ให้เช่า จะคิดค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าอินเทอร์เน็ต และค่าแก๊ส รวมอยู่ในค่าเช่าทั้งหมด แต่จะมีบางแห่งที่ไม่รวมจะนั้นก่อนเช่าผู้เช่าต้องสอบถามให้แน่ใจเสียก่อนว่ารวมหมดทุกอย่างหรือไม่เพราะหากไม่ถามเสียก่อนก็จะทำให้เกิดปัญหายุ่งยากภายหลัง ส่วนอัตราค่าเช่าที่พักในลอนดอนจะค่อนข้างสูง และมักจะเก็บค่าเช่าเป็นรายสัปดาห์

ส่วนที่พักสำหรับเยาวชน และหอพักของสถานศึกษา ที่ไม่มีผู้ใดเลือกเนื่องจากที่พักสำหรับเยาวชน ผู้ที่พักส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวที่มาอาศัยชั่วคราวมากกว่าซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีคือ YMCA นั่นเอง ส่วนหอพักของสถานศึกษาที่ไม่มีกลุ่มตัวอย่างเลือกพักเพราะมีค่าเช่าค่อนข้างแพง ซึ่งหากเลือกได้กลุ่มตัวอย่างจะเลือกที่อยู่อาศัยที่ใกล้ที่ทำงานหรือที่เรียน และเดินทางสะดวกมากกว่า

ตารางที่ 4.18.1 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

ค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัยต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีค่าใช้จ่าย	20	10.8
1 - 100 ปอนด์	3	1.6
101 - 200 ปอนด์	14	7.5
201 - 300 ปอนด์	97	52.3
301- 400 ปอนด์	35	18.8
401- 500 ปอนด์	11	5.9
501- 600 ปอนด์	1	0.5
601- 700 ปอนด์	4	2.2
701- 800 ปอนด์	1	0.5
รวม	186	100

หมายเหตุ: อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์สเตอร์ลิงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัยต่อเดือนระหว่าง 201 - 300 ปอนด์ มากที่สุด จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 52.3 รองลงมาได้แก่ ระหว่าง 301- 400 ปอนด์ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 มีค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัยระหว่าง 101 - 200 ปอนด์จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 มีค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัยระหว่าง 401- 500 ปอนด์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 มีค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัยระหว่าง 601- 700 ปอนด์จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 มีค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัยระหว่าง 101 - 200 ปอนด์ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และกลุ่มตัวอย่างมีค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัยเท่ากันระหว่าง 501- 600 ปอนด์ และระหว่าง 701- 800 ปอนด์ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ข้อมูลจากตารางที่ 4.18 กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีค่าใช้จ่าย และที่เสียค่าที่พักไม่เกิน 100 ปอนด์ ได้แก่ ผู้ที่มีใบอนุญาตทำงานซึ่งนายจ้างจะดูแลเรื่องที่พักให้ ผู้ที่มีบ้านเป็นของตัวเองซึ่งจะเสียค่าใช้จ่ายเฉพาะค่าน้ำ ค่าไฟ และค่าแก๊ส เท่านั้น และสุดท้ายคือผู้ที่อาศัยอยู่บ้านญาติในลอนดอน ปกติราคาค่าเช่าของบ้านที่ลอนดอนความแพงจะขึ้นอยู่กับเขตหากอยู่ในเขต 1 หรือที่มักเรียกกันว่า

โซน 1 ค่าเช่าและค่าครองชีพอื่น จะแพงกว่าโซนอื่น ๆ ที่คัดออกมาเป็นลักษณะของเป็นเหมือนวงแหวนที่แผ่ออกไปจากจุดศูนย์กลาง(ดูรายละเอียดเพิ่มเติมที่ภาคผนวก)

ตารางที่ 4.18.2 แสดงอัตราค่าเช่าที่พักอาศัยจากการสำรวจ

ประเภท \ โซน	โซน 1	โซน 2	โซน 3
ห้องเดี่ยว	90 ปอนด์ขึ้นไป	80 – 120 ปอนด์	75 – 90 ปอนด์
ห้องคู่	80 ปอนด์ขึ้นไป	75 – 100 ปอนด์	60 – 90 ปอนด์

หมายเหตุ: ราคาต่อสัปดาห์
อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์สเตอร์ลิงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.18.2 แสดงเฉพาะโซน 1 – 3 เท่านั้นเนื่องจากเป็นแถบที่คนนิยมพักอาศัยเป็นส่วนใหญ่ แต่จะมีบ้างที่พักอาศัยอยู่ในโซนอื่นที่ไกลออกไป เห็นได้จากตารางค่าเช่าที่พักอาศัยในลอนดอนมีราคาแพงมากดังนั้นหากใครสามารถหาที่พักอาศัยในราคาถูกก็จะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ได้มาก ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าเช่าที่อยู่อาศัยแพงมากที่สุดถึง 800 ปอนด์ต่อเดือนคือกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยใจกลางเมือง และห้องพักลักษณะเป็นห้องชุด (Studio)

ตารางที่ 4.19.1 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางไปทำงานต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

ค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีค่าใช้จ่าย	33	17.7
40 - 50 ปอนด์	29	15.6
51 - 60 ปอนด์	20	10.8
61 - 70 ปอนด์	24	12.9
71 - 80 ปอนด์	45	24.2
81 – 90 ปอนด์	8	4.3
91 – 100 ปอนด์	24	12.9
110 ปอนด์	3	1.6
รวม	186	100

หมายเหตุ: อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์สเตอร์ลิงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.19.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางต่อเดือน ระหว่าง 71 - 80 ปอนด์ จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทาง จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 17.7 ค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางต่อเดือนระหว่าง 40 - 50 ปอนด์ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางเท่ากันระหว่าง 61 - 70 ปอนด์ต่อเดือน และมีค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางระหว่าง 91 - 100 ปอนด์ต่อเดือน จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 ค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางต่อเดือนระหว่าง 51 - 60 ปอนด์ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 ค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางต่อเดือนระหว่าง 81 - 90 ปอนด์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 และค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางต่อเดือน 110 ปอนด์ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6

ข้อมูลจากตารางที่ 4.19.1 โดยปกติอัตราค่าเดินทางที่ลอนดอนจะคิดค่าบริการเป็นเขต เช่นเดียวกับค่าที่พัค โดยอาศัยการเดินทางโดยรถไฟใต้ดินเป็นตัวแบ่ง(ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก) ดังนั้นผู้ที่พักอาศัยอยู่ในโซน 1 หรือเดินทางไปเรียน และทำงานโซน 1 จะต้องจ่ายค่าบริการแพงกว่าโซนอื่น ๆ ซึ่งปกติการเดินทางของผู้ที่พำนักอาศัยอยู่นาน หรือมาท่องเที่ยวหลายวันจะใช้บัตรที่เรียกว่า ออยสเตอร์ การ์ด (Oyster Card) ซึ่งทำให้สะดวกมากในการเดินทาง บัตรออยสเตอร์การ์ดนี้จะมีลักษณะเหมือนบัตรรถไฟฟ้าที่ไทย ซึ่งสามารถเติมเงินสำหรับการเดินทางครั้งเดียว และเหมาจ่ายได้ แต่บัตรนี้สามารถเข้าร่วมทั้งการเดินทางโดยรถไฟใต้ดิน (Underground) หรือทูป (Tube) รถไฟฟ้าบนดิน (Over Ground) รถไฟ (Rail) รถโดยสารประจำทาง (Bus) และเรือโดยสาร (River) ซึ่งหาซื้อได้ตามสถานีทั่วไปค่าบัตรคิดอัตราใบละ 5 ปอนด์ แต่หากเป็นนักเรียนบัตรจะมีอีกลักษณะหนึ่งที่ระบุในตัวบัตรชัดเจนว่าเป็นบัตรนักเรียน และจะมีชื่อ และรูปถ่ายของผู้ถือบัตรอยู่ด้วยซึ่งจะลดอัตราค่าบริการประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์จากราคาปกติ สามารถไปสมัครได้ที่เว็บไซต์ของขนส่งมวลชนลอนดอน <http://www.tfl.gov.uk> เสียค่าบริการ 10 ปอนด์สามารถใช้ได้ 1 ปี(ตัวอย่างบัตรเพิ่มเติมในภาคผนวก)

ผู้ใช้แรงงานที่เป็นคนไทย ทั้งที่มีใบอนุญาตทำงาน และนักเรียนนักศึกษา ส่วนใหญ่จะเติมบัตรออยสเตอร์เฉพาะในโซนที่ตนเองเดินทางเป็นประจำเท่านั้น ซึ่งได้แก่โซน 1 - 4 รูปแบบการเติมเงินจะมีทั้งรายสัปดาห์ และรายเดือนขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของการใช้ของแต่ละคน เช่น คนที่พักอาศัยอยู่ในโซน 3 แต่เรียนอยู่ในโซน 2 และที่ทำงานอยู่ในโซน 2 ก็จะเติมบัตรเฉพาะโซน 2 - 3 เท่านั้น แต่หากวันใดที่มีความจำเป็นจะต้องเดินทางไปโซน 1 ก็จะนั่งรถโดยสารประจำทาง (Bus) ไป เพราะไม่ต้องเสียค่าบริการเพิ่ม เนื่องจากบัตรออยสเตอร์จะยึดหลักการเดินทางโดยทูปเป็นหลักดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น คือเมื่อมีบัตรออยสเตอร์ที่ใช้นั่งรถไฟอยู่แล้ว ผู้ถือบัตรสามารถนำบัตรนี้มาใช้เดินทางด้วยรถโดยสารประจำทาง (Bus) ฟรี ไม่ว่าจะเดินทางข้ามโซนก็ตาม แต่การเดินทางด้วยรถ

โดยสารประจำทางจะใช้ระยะเวลาที่ยาวนานกว่าการเดินทางโดยทูปประมาณเท่าตัวซึ่งเหมาะสำหรับการเดินทางที่ไม่เร่งรีบ แต่มีอีกวิธีหนึ่งคือ เติมนเงินลงไปไนบัตรเพื่อให้พอที่เครื่องตรวจบัตรจะหักค่าบริการซึ่งหากเดินทางไปยังโซน 1 การชำระค่าบริการหนึ่งครั้งหรือหนึ่งเที่ยวในการเดินทางจะถูกหักประมาณ 2 ปอนด์ซึ่งวิธีนี้ค่าเดินทางจะถูกกว่าการเติมนเงินโซน 1 - 3 สำหรับบางคนเดินทางไปยังโซนอื่น ๆ ไม่บ่อยนัก

ตารางที่ 4.19.2 แสดงอัตราค่าบริการขนส่งมวลชนลอนดอนสำหรับบัตรนักเรียน นักศึกษาที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โซน \ ประเภท	รายสัปดาห์	รายเดือน
โซน 1-2	19.30 ปอนด์	74.20 ปอนด์
โซน 1-3	22.50 ปอนด์	86.40 ปอนด์
โซน 1-4	27.50 ปอนด์	105.60 ปอนด์
โซน 2-3	14.50 ปอนด์	55.70 ปอนด์
โซน 2-4	15.90 ปอนด์	61.10 ปอนด์

ที่มา: <http://www.tfl.gov.uk>

ตารางที่ 4.19.3 แสดงอัตราค่าบริการขนส่งมวลชนลอนดอนสำหรับบุคคลทั่วไป

โซน \ ประเภท	รายสัปดาห์	รายเดือน
โซน 1-2	27.60 ปอนด์	106 ปอนด์
โซน 1-3	32.20 ปอนด์	123.70 ปอนด์
โซน 1-4	39.40 ปอนด์	151.30 ปอนด์
โซน 2-3	20.80 ปอนด์	79.90 ปอนด์
โซน 2-4	22.80 ปอนด์	87.60 ปอนด์

ที่มา: <http://www.tfl.gov.uk>

จากตารางที่ 4.19.1 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ต้องเสียค่าเดินทางในการไปทำงาน ได้แก่ ผู้ที่มีที่พักอาศัยอยู่ใกล้ที่ทำงาน และที่เรียน บางครั้งใช้การเดินทางเพื่อเดินทางไปทำงาน หรือบางคนจะใช้

จักรยานเป็นพาหนะก็มี ซึ่งส่วนใหญ่่มักจะเป็นผู้ที่มีใบอนุญาตทำงานที่มีที่พักอาศัยใกล้ที่ทำงานอยู่แล้ว

ตารางที่ 4.20 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามค่าใช้จ่ายสำหรับซื้อปิ้ง และความบันเทิง (เช่น ดูภาพยนตร์ ดื่มสุรา เที่ยวกลางคืน ฯลฯ) ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

ค่าใช้จ่ายสำหรับความบันเทิง	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีค่าใช้จ่าย	32	17.2
10 – 100 ปอนด์	103	55.3
101 – 200 ปอนด์	36	19.4
201 – 300 ปอนด์	7	3.8
301 – 400 ปอนด์	1	0.5
401 - 500 ปอนด์	3	1.6
501-600 ปอนด์	4	2.2
รวม	186	100

หมายเหตุ: อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์สเตอร์ลิงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายสำหรับการความบันเทิงระหว่าง 10 – 100 ปอนด์ จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 55.3 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายสำหรับการความบันเทิงระหว่าง 101 – 200 ปอนด์ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีค่าใช้จ่ายสำหรับความบันเทิงจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายสำหรับความบันเทิงระหว่าง 201 – 300 ปอนด์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายสำหรับความบันเทิงระหว่าง 501-600 ปอนด์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

ข้อมูลจากตารางที่ 4.20 โดยเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่างใช้จ่ายเพื่อความบันเทิง และซื้อปิ้งเดือนละ 10 – 200 ปอนด์ ซึ่งได้แก่ เที่ยวกลางคืนปกติแล้วคนไทยที่อังกฤษหากเที่ยวกลางคืนมักจะเข้าสถานบันเทิงที่เป็นร้านอาหารไทยในกลางคืน และเปิดเป็นสถานบันเทิงในเวลากลางคืน โดยเฉพาะคืนวันศุกร์ และคืนวันเสาร์ตามสถานบันเทิงที่กล่าวมาจะหนาแน่นไปด้วยคนไทยได้ความรู้สึกเหมือนกับอยู่ประเทศไทยไม่มีผิด ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นไทยไนท์ และสถานที่ที่เป็นที่นิยมอีกแห่งหนึ่งของคนไทย คือร้านอาหารที่มีคาราโอเกะจะมีคนไทยนัดหมายไปทานอาหาร และดื่มสังสรรค์ร้องเพลงกันเป็นประจำ ส่วนสถานบันเทิงที่เป็นของชาวต่างชาติกลุ่มคนไทยไม่ค่อยนิยม

ไปมากนักจะมีไปบ้างเป็นครั้งคราว โดยปกติหากเป็นสถานบันเทิงที่เป็นของชาวต่างชาตินี้จะเก็บค่าเช่าสำหรับชาวต่างชาติประมาณ 10 – 15 ปอนด์ต่อคน

ส่วนการชมภาพยนตร์ที่อังกฤษไม่ค่อยเป็นที่นิยมมากนักโรงภาพยนตร์หากเทียบกับประเทศไทยแล้วถือว่าต่ำกว่าพอสมควรอัตราค่าชมภาพยนตร์จะอยู่ที่ประมาณ 5 – 10 ปอนด์ต่อคน แต่จะมีส่วนลดบ้างหากใช้บัตรนักเรียน

ส่วนค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่สำหรับคนไทยที่นั่นก็คือ การซื้อปิ้งเพราะลอนดอนเป็นศูนย์กลางแห่งหนึ่งของโลกในการซื้อปิ้ง ถนนอ็อกฟอร์ดเป็นถนนที่มีร้านค้าแบรนด์เนมตลอดสายเป็นที่นิยมของนักซื้อปิ้งชาวไทยเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะช่วงลดราคากลางปี และคริสต์มาสเนื่องจากค่านิยมของคนไทยที่อังกฤษมักจะคิดกันว่า “ทำงานแล้ววันเดียวก็ซื้อเสื้อผ้า รองเท้าแบรนด์เนมได้แล้ว หรือทำงานเพียงอาทิตย์เดียวก็สามารถซื้อกระเป๋าแบรนด์เนมได้” ซึ่งหากอยู่ประเทศไทยได้เพียงแถมอง จะเดินเข้าไปดูยังไม่กล้า” และค่านิยมที่เมื่อเห็นคนอื่นมีก็อยากมีบ้างทำให้คนไทยเป็นจำนวนมากใช้จ่ายเงินกับการซื้อปิ้งเป็นจำนวนมากเป็นเหตุให้หลายคนไม่มีเงินเก็บ

ตารางที่ 4.21 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามเงินเก็บออมต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

เงินเก็บออมต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีเงินเก็บออม	68	36.6
100 – 200 ปอนด์	29	15.6
201 – 300 ปอนด์	12	6.5
301 – 400 ปอนด์	20	10.8
401 – 500 ปอนด์	20	10.8
501 – 600 ปอนด์	12	6.5
601 – 700 ปอนด์	4	2.2
701 – 800 ปอนด์	9	4.8
901 - 1,000 ปอนด์	11	5.9
2,000 ปอนด์	1	0.5
รวม	186	100

หมายเหตุ: อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์สเตอร์ลิงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.21 พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีเงินเก็บออมจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 36.6 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีเงินเก็บออมต่อเดือนระหว่าง 100 – 200 ปอนด์ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 มีเงินเก็บออมต่อเดือนเท่ากันระหว่าง 301 – 400 ปอนด์ และ 401 – 500 ปอนด์ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 มีเงินเก็บออมต่อเดือนเท่ากันระหว่าง 201 – 300 ปอนด์ และ 501 – 600 ปอนด์ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 มีเงินเก็บออมต่อเดือนระหว่าง 901 - 1,000 ปอนด์ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 มีเงินเก็บออมต่อเดือนระหว่าง 701 – 800 ปอนด์ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8 มีเงินเก็บออมต่อเดือนระหว่าง 601 – 700 ปอนด์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 มีเงินเก็บออมต่อเดือน 2,000 ปอนด์จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ข้อมูลจากตารางที่ 4.21 ส่วนใหญ่ไม่มีเงินเก็บออมเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่เก็บนั้นส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษา ดังนั้นเวลาทำงานจึงมีไม่มากนัก อีกทั้งมักจะทำงานเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวเท่านั้นจะมีบ้างที่ต้องการเก็บเงินไว้เพื่อใช้จ่ายในส่วนอื่น ๆ แต่ก็มักจะหมดไปกับค่าเทอม ค่าต่อวีซ่า ค่าเครื่องบินกลับไทย และค่าท่องเที่ยวประเทศแถบยุโรปซึ่งสามารถไปได้ง่ายมากหากอาศัยอยู่ในสหราชอาณาจักรอยู่แล้ว ตัวอย่าง นาย ก มาอยู่ที่อังกฤษ 1 ปี มีเงินเก็บเดือนละ 400 ปอนด์ (อาทิตย์ละ 100 ปอนด์) ทำงานประมาณ 10 เดือน ก็จะมีเงินเก็บ 4,000 ปอนด์ ในส่วนนี้หากเรียนภาษาต่ออีก 1 ปี จะต้องจ่ายค่าเทอมประมาณ 1,500 – 2,500 ปอนด์ ค่าต่อวีซ่าประมาณ 220 ปอนด์ และภายในหนึ่งปีที่ผ่านมาต้องการกลับมาเยี่ยมบ้านที่ไทยก็จะจ่ายค่าเครื่องบินอีกประมาณ 500 – 700 ปอนด์(ขึ้นอยู่กับสายการบิน) รวมถึงค่าท่องเที่ยวยุโรปประกอบด้วยค่าเดินทาง ค่าวีซ่า ค่าประกันชีวิต ค่าที่พัก และค่าใช้จ่ายส่วนตัว รวมแล้วประหยัดที่สุดอยู่ที่ 1,000 ปอนด์ ซึ่งหากเป็นอย่างเช่นตัวอย่าง 1 ปี นาย ก ก็จะไม่มีความเหลือเลย แต่หากนาย ก ไม่ไปเที่ยวต่างประเทศ และไม่กลับไทยนาย ก ก็จะมีเงินเก็บภายในหนึ่งปีประมาณ 1,000 ปอนด์ หรือประมาณ 50,000 บาท จากตัวอย่างทำให้เห็นได้ชัดว่าทำงานภายในเวลาหนึ่งปีเงินเก็บจะเหลือน้อยมากจึงทำให้ บางคนหาวิธีอื่น ๆ ที่จะอยู่ต่อและเปลี่ยนวีซ่าเพื่อที่จะทำให้ไม่ต้องจ่ายค่าเทอมที่เป็นเงินจำนวนมาก เช่น แต่งงาน และวีซ่าทำงาน เป็นต้น

กรณีตัวอย่างที่ 7 คุณ เชน นามสมมุติ เพศหญิง อายุ 29 ปี ปัจจุบันมีอาชีพเป็นพนักงานทำอาหารร้านอาหารญี่ปุ่นประเภทห่อกลับบ้าน และทำงานเป็นพนักงานล้างจานที่ร้านอาหารไทยแห่งหนึ่งแถบชานเมือง อดีตคุณ เชน เคยทำงานเป็นพนักงานเอกชนเกี่ยวกับการทำโฆษณา แห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ปัจจุบันคุณ เชน อยู่ประเทศอังกฤษมาเป็นเวลา 2 ปีแล้ว การเดินทางเข้ามาครั้งแรกคุณ เชนเดินทางมาโดยวีซ่านักเรียนเพื่อเรียนภาษา หลังจากวิชาหมดคุณ เชน ก็ต่อวีซ่าประเภทเดิมอีกครั้ง แต่ครั้งหลังสุดคุณเชน คิดว่าการต่อวีซ่าแบบนักเรียนอีกครั้งหนึ่งเป็นเรื่องที่ยุ้งยาก เนื่องจากเปลี่ยนกฎใหม่หลายอย่าง และต้องจ่ายค่าคอร์สเรียนที่เพิ่มขึ้นทุกปี รวมทั้งคุณ เชน

เองต้องการอยู่ในประเทศอังกฤษระยะยาวจึงทำเรื่องขอแต่งงานกับแฟนของตนเองซึ่งเป็นผู้หญิงเช่นเดียวกัน(ที่อังกฤษเพศเดียวกันสามารถแต่งงาน และจดทะเบียนสมรสกันได้) แฟนของคุณ เอช เข้าไปอยู่ที่อังกฤษตั้งแต่เด็กเป็นวิชาติดตามมารดา ซึ่งแต่งงานกับสามีชาวอังกฤษ ดังนั้นแฟนของคุณ เอชจึงถือวิชาผู้อยู่อาศัยถาวรอยู่ขณะนี้ ช่วงที่ผู้ศึกษากำลังเก็บข้อมูลคุณ เอช และแฟนของคุณ เอช กำลังทำเรื่องโดยให้ทนายเป็นธุระให้

ตารางที่ 4.22 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามจำนวนเงินส่งกลับประเทศไทยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนเงินส่งกลับประเทศไทยต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้ส่งกลับประเทศไทย	144	77.4
50 ปอนด์	5	2.7
100 ปอนด์	7	3.8
200 ปอนด์	4	2.2
300 ปอนด์	5	2.7
400 ปอนด์	11	5.9
500 ปอนด์	10	5.4
รวม	186	100

หมายเหตุ: อัตราแลกเปลี่ยน 1 ปอนด์สเตอร์ลิงเท่ากับ 50 บาท

จากตารางที่ 4.22 พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ได้ส่งเงินกลับประเทศไทยจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 77.4 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างมีเงินส่งกลับประเทศไทยต่อเดือน 400 ปอนด์ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 มีเงินส่งกลับประเทศไทยต่อเดือน 500 ปอนด์ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 มีเงินส่งกลับประเทศไทยต่อเดือน 100 ปอนด์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 กลุ่มตัวอย่างที่มีเงินส่งกลับประเทศไทยต่อเดือนเท่ากัน 50 ปอนด์ และ 300 ปอนด์ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 และกลุ่มตัวอย่างมีเงินส่งกลับประเทศไทยต่อเดือน 200 ปอนด์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

ข้อมูลจากตารางที่ 4.22 ส่วนใหญ่ไม่ได้ส่งเงินกลับประเทศไทยเพราะกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่เป็นนักเรียนนักศึกษา จะมีเพียงบางคนที่สามารถหาเงินจนส่งกลับทางบ้านได้ แต่ปกติแล้วหากทางบ้านไม่ต้องการใช้เงิน หรือจำเป็นต้องส่งกลับจริง ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่จะใช้วิธีเก็บเงิน

ฝากธนาคารไว้เป็นก้อน และเมื่อจะกลับไทยค่อยนำเงินที่เก็บไว้นั้นไปแลกที่ไทยเพราะจะทำให้ไม่ต้องเสียค่าส่ง และค่าส่วนต่างจากการแลกอีกด้วย

ส่วนผู้ที่ส่งเงินกลับไทยจากกลุ่มตัวอย่างจะมีประมาณ 40 คนซึ่งผู้ที่ส่งเงินกลับนี้มีความต้องการ และเหตุผลส่วนตัวที่ต่างกันออกไปเช่น ส่งเงินไปให้ลูกซึ่งอยู่ในวัยกำลังเรียนหนังสือ ส่งเงินกลับไปให้พ่อ-แม่ เพื่อใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ส่งไปเพื่อสร้างบ้าน ผ่อนรถ ซึ่งแล้วแต่จุดประสงค์ของแต่ละคน

กรณีศึกษาที่ 8 คุณ ไอ นามสมมุติเพศหญิง อายุ 37 ปี ปัจจุบันทำอาชีพ นวด อยู่ที่ร้านนวดไทยแห่งหนึ่งกลางกรุงลอนดอน ก่อนหน้านี้คุณ ไอ เคยมีอาชีพเป็นพนักงานขายให้กับบริษัทกลุ่มอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่แห่งถึงแถบปริมณฑล ก่อนเดินทางมาประเทศอังกฤษคุณ ไอ ได้แต่งงานกับสามีของตนในปัจจุบันซึ่งรับราชการอยู่ และมีลูกด้วยกัน 2 คน เนื่องจากค่าใช้จ่ายสำหรับลูกที่อยู่ในวัยกำลังเข้าเรียน รวมทั้งรายรับที่ไม่พอกำจ่ายของคุณ ไอ จึงเดินทางมายังประเทศอังกฤษโดยคำแนะนำจากเพื่อนสนิทในหมู่บ้านเดียวกัน ที่เดินทางมาก่อนแล้วว่ามาทำนวดที่อังกฤษรายได้ดี คุณ ไอ จึงตกลงกับสามีว่าจะมาอังกฤษสัก 2 – 3 ปีเพื่อช่วยกันเก็บเงิน ส่วนสามีก็อยู่ที่ไทยทำหน้าที่เลี้ยงลูกทั้งสอง คุณ ไอ เดินทางมาอังกฤษด้วยวีซ่านักเรียน เมื่อมาถึงคุณ ไอ ตั้งใจจะเก็บเงินให้ได้เพื่อส่งกลับบ้าน เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับลูก และเงินเก็บเพื่ออนาคต คุณ ไอ ได้พักอยู่ที่เดียวกับนายจ้าง ซึ่งเป็นหลังเดียวกันกับร้านนวด ทำให้เสียค่าที่พักในราคาถูก และไม่ต้องเสียค่าเดินทางไปทำงาน จะเสียแค่ค่าเดินทางไปเรียนเท่านั้น ซึ่งก็ไม่ค่อยได้ไปเรียนเท่าไร เนื่องจากเลิกงานดึก บางครั้งทำงานติดพัน จนไม่ได้ไปเรียนก็มี คุณ ไอ สามารถทำชั่วโมงได้มากกว่าคนอื่น ๆ ในร้านเนื่องจากคุณ ไอ ไม่ต้องกังวลว่าจะกลับไม่ทันรถในเวลากลางคืน (ปกติหุ้บจะหยุดให้บริการประมาณตีหนึ่ง แต่จะมีรถโดยสารประจำทางที่วิ่งทั้งคืน แต่จะวิ่งเฉพาะบางสายเท่านั้น) เนื่องจากคุณ ไอ กินอยู่ที่ร้านเลย และคุณ ไอ จะมีลูกค้าจะมีลูกค้าประจำเป็นจำนวนมาก โทรมานัดเวลาอยู่ตลอดเนื่องจากคุณ ไอ เป็นคนปากหวานทำให้ลูกค้าติด ในแต่ละวันคุณ ไอ นวดวันละหลายชั่วโมง อีกทั้งเงินทิปที่ลูกค้าให้อีกทำให้คุณ ไอ สามารถเก็บเงินในแต่ละเดือนเป็นจำนวนมากเฉลี่ยเดือนละเกือบ 2,000 ปอนด์ ทำให้คุณ ไอ ส่งเงินกลับบ้าน และมีเงินเก็บเป็นจำนวนมากพอสมควร ในระหว่างเก็บข้อมูลคุณ ไอ กำลังทำเรื่องต่อวีซ่าเป็นครั้งที่ 3 โดยการต่อวีซ่าประเภทเดิม คือวีซ่านักเรียนแต่ผลออกมาไม่ผ่านเนื่องจากเวลาเรียนของคุณ ไอ ที่ไม่ถึงเกณฑ์ และกฎระเบียบใหม่ทำให้คุณ ไอ ต้องกลับเมืองไทยด้วยใจที่ยังไม่อยากกลับ แต่คุณ ไอ บอกกับผู้ศึกษาว่าจะหาทางกลับไปอีกให้ได้

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุ กระบวนการเคลื่อนย้ายของผู้ใช้แรงงาน

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุ กระบวนการเคลื่อนย้ายของผู้ใช้แรงงาน ของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษ สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

ตารางที่ 4.23 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามสาเหตุที่เลือกเข้าไปทำงานในประเทศอังกฤษ

สาเหตุที่เลือกเข้าไปทำงานในประเทศอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
ต้องการมีรายได้เพิ่ม	60	32.3
ไม่มีงานทำในประเทศไทย	5	2.7
ญาติ/เพื่อน หรือคนรู้จักชักชวน	41	22
ต้องการหาประสบการณ์	73	39.2
ศึกษาต่อ	86	46.2
ศึกษาทางด้านภาษา	93	50
อื่นๆ	6	3.2

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 186 คน
อื่นๆ ได้แก่ ผู้ที่เข้าไปศึกษาทางด้านการทำอาหารนานาชาติจำนวน 3 คน และ ศึกษาทางด้านการทำขนมจำนวน 3 คน

จากตารางที่ 4.23 พบว่า สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกไปทำงานในประเทศอังกฤษเนื่องจากต้องการศึกษาทางด้านภาษา จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาได้แก่ ต้องการศึกษาต่อ จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 46.2 ต้องการหาประสบการณ์ 73 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2 ต้องการมีรายได้เพิ่มจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3 ญาติ/เพื่อน หรือคนรู้จักชักชวนจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 22 เหตุผลอื่นๆ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 และไม่มีงานทำในประเทศไทย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

ข้อมูลจากตารางที่ 4.23 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษาสาเหตุที่เดินทางไปประเทศอังกฤษความต้องการหลักจึงเป็นความต้องการศึกษาทางด้านภาษา ศึกษาต่อ และหาประสบการณ์ ส่วนความต้องการด้านรายได้อยู่อันดับ 4 ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ที่เลือกความต้องการทางด้านรายได้เป็นผู้ที่มีใบอนุญาตทำงาน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความมุ่งหมายและความต้องการของประชากร

ทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถานะของตน แต่ก็มีบางรายที่เมื่อเข้าไปศึกษา และทำงานไปด้วยแล้วรายได้ดีเข้าหาขายได้เปลี่ยนไป มุ่งความสนใจไปที่การทำงานแทนเรื่องเรียน ผู้ที่คิดเช่นนี้มีจำนวนมากทีเดียว หลายรายที่วีชานักเรียนหมด แล้วยังขอต่อวีซ่าเป็นใบอนุญาตทำงานเพื่ออยู่ต่อ ณ ประเทศอังกฤษ

ตารางที่ 4.24 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามวิธีการเดินทางไปทำงานในประเทศอังกฤษ

วิธีการเดินทาง	จำนวน	ร้อยละ
เดินทางเข้าไปเอง	74	39.8
ผ่านบริษัทตัวแทน(Agencies)	102	54.8
อื่นๆ	10	5.4
รวม	186	100

จากตารางที่ 4.34 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เดินทางผ่านบริษัทตัวแทน(Agencies) จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8 รองลงมาได้แก่ เดินทางเข้าไปเอง จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 39.8 และเดินทางเข้าไปในลักษณะ อื่น ๆ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4

ข้อมูลจากตารางที่ 4.34 การเดินทางไปอังกฤษของกลุ่มผู้ใช้แรงงานมักจะติดต่อผ่านตัวแทนเนื่องจากสะดวกกว่าจัดการเอง โดยเฉพาะเรื่องของเอกสารที่ต้องเตรียมเป็นจำนวนมาก หลายคนกังวลว่าวีซ่าจะไม่ผ่านจึงให้บริษัทตัวแทนติดต่อให้จะอุ่นใจกว่า โดยเฉพาะปัจจุบันที่มีบริษัทตัวแทนให้เลือกมากมายผู้ที่ต้องการเดินทางไปต่างประเทศสามารถเลือกได้ตามความต้องการ และราคาที่พอใจ และบริษัทตัวแทนเหล่านี้มักอ้างว่าไม่เสียค่าบริการในการดำเนินการ เพราะความจริงก็คือทางบริษัทจะได้ส่วนต่างของคอร์สจากโรงเรียนที่ติดต่อไปจากราคาเต็ม ปกติแล้วจะประมาณ 15 – 20 เปอร์เซ็นต์ของราคาเรียนทำให้บริษัทตัวแทนเหล่านี้สามารถโฆษณาได้ว่าไม่เก็บค่าดำเนินการ หรือเก็บในราคาต่ำซึ่งทำให้บริษัทตัวแทนเหล่านี้ยังดำเนินธุรกิจอยู่ได้

ส่วนกลุ่มที่เดินทางเข้าไปเองก็มีทั้งนักเรียนนักศึกษาที่ทำเรื่องเข้าไปเอง ติดต่อโรงเรียนเอง และผู้ได้ใบอนุญาตที่นายจ้างทำเรื่องให้แต่เสียค่าใช้จ่ายและดำเนินเรื่องเข้าไปเอง และผู้ที่เลือกอื่นๆ ก็คือผู้ที่มีใบอนุญาตแล้วนายจ้างดำเนินการให้ทั้งหมด โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

ตารางที่ 4.25 แสดงจำนวนและร้อยละประเภทวิชาของกลุ่มตัวอย่างในการเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ

วิธีการเดินทาง	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทนักเรียน	153	82.3
ใบอนุญาตทำงาน	27	14.5
อื่นๆ	6	3.2
รวม	186	100

หมายเหตุ: เดินทางเข้าไปในลักษณะ อื่น ๆ ได้แก่วีซ่าแต่งงาน 4 คน วีซ่าติดตาม 2 คน

จากตารางที่ 4.25 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คือวีซ่าประเภทนักเรียนในการเดินทางไปประเทศอังกฤษในครั้งแรก จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 82.3 รองลงมาได้แก่ ใบอนุญาตทำงาน จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 เดินทางเข้าไปในลักษณะ อื่น ๆ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.2 และไม่มีกลุ่มตัวอย่างถือวีซ่าท่องเที่ยวแล้วเข้าไปทำงานเลย

จากตารางที่ 4.25 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เดินทางไปประเทศอังกฤษด้วยวีซ่านักเรียนเพราะเป็นวิธีการเดินทางที่ง่ายที่สุด ส่วนผู้ที่เข้ามาด้วยวีซ่าทำงานเพียง 27 คนเท่านั้นแต่หากเปรียบเทียบกับตารางถัดไปที่ 4.26 จะเห็นได้ว่ามีจำนวนผู้ถือวีซ่าทำงานเพิ่มขึ้น แสดงว่ามีผู้ใช้แรงงานจำนวนมากที่ไปอยู่อังกฤษ จากที่เป็นนักเรียนแล้วเปลี่ยนวีซ่าเป็นอนุญาตทำงาน

กรณีศึกษาที่ 9 คุณ เจ นามสมมุติเพศชาย อายุ 33 ปี ปัจจุบันอาชีพ เป็นพ่อครัวร้านอาหารไทยแห่งหนึ่งแถบโซน 2 ก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษคุณ เจ เคยทำอาชีพเป็นวิศวกรโรงงาน เมื่อทำงานไปสักระยะคิดว่าตนเองไม่ชอบจึงเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ โดยวีซ่านักเรียนเพื่อเรียนภาษา และทำงานไปด้วยเมื่อเรียนจนถึงขั้นภาษาระดับสูงสุด คุณเจ จึงเรียนต่อระดับวิทยาลัยที่อังกฤษ ระหว่างที่เรียน และทำงานไปด้วยเดิมทีคุณ เจ ทำหน้าที่เป็นพนักงานล้างจาน และเป็นผู้ช่วยพ่อครัว จนต่อมาพ่อครัวคนเดิมมีเหตุต้องออกจากการกะทันหัน คุณ เจจึงได้ทำหน้าที่เป็นพ่อครัวแทนระยะหนึ่ง และภายหลังคุณเจ ได้ย้ายร้านเนื่องจากมีอีกร้านหนึ่งจะทำใบอนุญาตทำงานให้ คุณ เจจึงตัดสินใจออกและได้ทำงานเป็นพ่อครัวเต็มตัวให้กับร้านใหม่ที่ทำอยู่ขณะนี้ ปัจจุบันคุณเจ อาศัยอยู่ประเทศอังกฤษมาแล้ว 5 ปีหากครบ 10 ปี คุณ เจจะทำเรื่องขอเปลี่ยนวีซ่าเป็นวีซ่าผู้อยู่อาศัยถาวร เพื่อที่จะอาศัยอยู่ระยะยาวซึ่งคุณ เจ มีแผนที่จะเป็นเจ้าของกิจการเปิดร้านอาหารของตัวเอง และมีครอบครัวอยู่ที่อังกฤษในอนาคต

ตารางที่ 4.26 แสดงจำนวนและร้อยละประเภทวิชาของกลุ่มตัวอย่างที่ถือในปัจจุบัน

ประเภทวิชาในปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทนักเรียน	128	68.8
ใบอนุญาตทำงาน	53	28.5
อื่นๆ	5	2.7
รวม	186	100

หมายเหตุ: ประเภทวิชาในปัจจุบันอื่น ๆ ได้แก่วิชา ผู้อยู่อาศัยถาวร 2 คน และวิชาพลเมือง 3 คน

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ถือวิชาประเภทนักเรียน จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 68.8 รองลงมาได้แก่ ใบอนุญาตทำงาน จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 และลักษณะ อื่น ๆ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

ข้อมูลจากตารางที่ 4.26 กลุ่มตัวอย่างผู้ใช้แรงงานที่เก็บมาได้เป็นผู้ที่ถือวิชาประเภทนักเรียน จำนวน 128 คน และใบอนุญาตทำงาน จำนวน 53 คน ทั้งนี้ผู้ศึกษาพยายามเก็บข้อมูลให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนใกล้เคียงกัน แต่เป็นเรื่องที่ยากมากเนื่องจากกลุ่มผู้ที่ถือใบอนุญาตจำนวนมากไม่ได้อาศัยอยู่ที่ลอนดอน และหลายคนที่ย้ายวิชาเป็นผู้อยู่อาศัยถาวรแล้วซึ่งมีจำนวนมาก จึงเกิดปัญหาในการเก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างผู้ศึกษาได้เก็บข้อมูลจากผู้ที่ใช้แรงงานที่ถือวิชาประเภทอื่น 5 คน

กรณีศึกษาที่ 10 คุณ เคน นามสมมุติเพศหญิง อายุ 37 ปี ปัจจุบันมีอาชีพเป็นแม่ครัวอยู่ที่ร้านอาหารไทยแห่งหนึ่งในลอนดอน คุณ เคนเดินทางมายังประเทศอังกฤษด้วยวิชาแต่งงาน คุณ เคนพบกับสามีคนปัจจุบันขณะที่สามีคุณ เคน ไปพักร้อนที่ทะเลแถบภาคใต้ของไทย อดีตคุณเคย เคน เป็นเจ้าธุรกิจส่วนตัวหลายอยู่หลายอย่าง แต่ผลประกอบการทางธุรกิจไม่ค่อยดีนักคุณ เคน เล่าว่าเกิดจาก คุณ เคน เองติดการพนันทำให้ไม่ค่อยสนใจไปดูแลธุรกิจของตนทำให้ธุรกิจขาดทุน คุณ เคน ยังเล่าอีกว่าก่อนเดินทางไปประเทศอังกฤษ เคยมีสามี แต่ได้หย่าร้างกันไปแล้ว และมีลูกด้วยกัน 1 คน ก่อนที่จะแต่งงานกับสามีชาวอังกฤษคนปัจจุบัน คุณ เคน ตัดสินใจอยู่นานเนื่องจากต้องปรับตัวจากบ้านเกิดเมืองนอนมาใช้ชีวิตยังประเทศที่ไม่มีคนรู้จักเลย ก่อนที่คุณ เคน จะมาทำงานเป็นแม่ครัว ณ ร้านอาหารที่ทำอยู่ในปัจจุบันคุณ เคนเคยทำงานทั้งร้านอาหารไทย และต่างชาติมาแล้วหลายที่ แต่คุณ เคน ไม่ชอบสังคมที่นั่นจึงลาออก และหางานใหม่ คุณ เคนกล่าวอีกว่าไม่ชอบสังคมของฝรั่ง เพราะเป็นสังคมไม่จริงใจ ทักทายกันเช่นพูดว่า “ How are you ? ” ก็เป็นแค่การทักทายกันตามทำเนียมแต่ไม่ได้สนใจว่าอีกฝ่ายจะตอบว่าอะไร ปัจจุบันนอกจากคุณ เคน จะทำงานเป็นแม่ครัวที่ร้านอาหารไทย

ถึง 5 วันแล้วคุณ เ คยังทำงานเป็นแม่บ้านทำความสะอาดบ้านให้ชาวต่างชาติในวันที่เหลือด้วย ผู้ศึกษาเคยถามว่าทำไมถึงต้องทำงานเยอะขนาดนี้ด้วย คุณ เ ค ก็เล่าความจริงให้ฟังทั้งหมดว่า นอกจากคุณ เ ค จะต้องส่งเงินจำนวนหนึ่งไปให้กับลูกที่อยู่เมืองไทยแล้ว คุณ เ คยังต้องทำงานเพื่อใช้หนี้บัตรเครดิต ที่ตนเองนำไปรูดที่คาสิโน เป็นเงินจำนวนมากอีกด้วย เนื่องจากการพนันที่อังกฤษเป็นสิ่งถูกกฎหมาย หาเล่นได้ทั่วไปทำให้คนไทยหลายคนเข้าไปเล่น หรือบางคนแค่ทดลองเล่นในครั้งแรกก็ทำให้ติดจนถอนตัวไม่ขึ้น เงินไม่มีเก็บ จนเป็นหนี้สินกันหลายรายเช่นเดียวกับกรณีของคุณ เ ค

ตารางที่ 4.27 แสดงจำนวนและร้อยละระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปทำงานในประเทศอังกฤษ

ระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปทำงาน	จำนวน	ร้อยละ
3 เดือน – 1 ปี	57	30.7
1 ปี 1 เดือน – 2 ปี	67	36.1
2 ปี 1 เดือน – 3 ปี	4	2.2
3 ปี 1 เดือน – 4 ปี	8	4.3
4 ปี 1 เดือน – 5 ปี	13	6.7
5 ปี 1 เดือน – 6 ปี	7	3.8
6 ปี 1 เดือน – 7 ปี	5	2.7
7 ปี 1 เดือน – 8 ปี	5	2.7
8 ปี 1 เดือน – 9 ปี	3	1.6
9 ปี 1 เดือน – 10 ปี	7	3.8
10 ปีขึ้นไป	10	5.4
รวม	186	100.0

หมายเหตุ: จากกลุ่มตัวอย่างที่เข้าไปอยู่อาศัยในประเทศอังกฤษประมาณ 20 ปี มีจำนวน 4 คน

จากตารางที่ 4.27 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไปทำงานในประเทศอังกฤษผ่านกอสัยมาแล้ว ระหว่าง 1 ปี 1 เดือน – 2 ปี จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 36.1 รองลงมาได้แก่ผู้ที่ผ่านกอสัยมาแล้ว ระหว่าง 3 เดือน – 1 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 ผู้ที่ผ่านกอสัยมาแล้ว ระหว่าง 4 ปี 1 เดือน – 5 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7 ผู้ที่ผ่านกอสัยมาแล้ว 10 ปีขึ้นไป จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 กลุ่มตัวอย่างที่ผ่านกอสัยมาแล้วในจำนวนที่เท่ากัน ได้แก่

ระหว่าง 5 ปี 1 เดือน – 6 ปี และ 9 ปี 1 เดือน – 10 ปี จำนวนช่วงละ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 กลุ่มตัวอย่างที่พำนักรักษาแล้วในจำนวนที่เท่ากัน ได้แก่ ระหว่าง 6 ปี 1 เดือน – 7 ปี และ 7 ปี 1 เดือน – 8 ปี จำนวนช่วงละ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 และผู้ที่พำนักรักษาแล้ว ระหว่าง 8 ปี 1 เดือน – 9 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6

ข้อมูลจากตารางที่ 4.27 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่อยู่ประเทศอังกฤษมาแล้วระหว่าง 3 เดือน – 2 ปีมีจำนวนมากเนื่องจากกลุ่มนี้ทั้งหมด คือกลุ่มนักเรียนนักศึกษา ส่วนผู้ที่อยู่อาศัยมากกว่า 10 ปีมีจำนวนอยู่หลายคนเช่นกัน ผู้ที่อยู่อาศัยเป็นระยะเวลานานมีทั้งผู้ที่ถือใบอนุญาต วิชาผู้อยู่อาศัยถาวร และวิชาพลเมือง ผู้ที่อยู่อาศัยเป็นระยะเวลานานมีความต้องการที่แตกต่างกันไปซึ่งสามารถแบ่งได้ออกเป็น 2 ประเภท ประเภทแรก คือผู้ที่ต้องการจะอยู่อาศัยไปตลอดชีวิต กลุ่มนี้ได้แก่ ผู้ที่มีครอบครัวอยู่ที่อังกฤษ แล้วสามารถสร้างฐานะ มีบ้าน มีรถ จึงไม่มีความต้องการจะกลับไทยอีก ส่วนอีกกลุ่มถึงแม้จะไม่ครอบครัวแต่ต้องการอยู่ที่อังกฤษตลอดไป จากการพูดคุยบางคนเคยคิดที่จะกลับไทย แต่อายุของตนล่วงเลยมาจน 30 ปีแล้ว ใจแล้วไม่รู้ว่ากลับไปแล้วทำอะไร กลัวจะไม่ทันคนอื่นบ้าง คิดว่าอยู่ที่อังกฤษก็มีความสุขไม่ต้องคิดมากหากินกันไปวันต่อวัน ประเภทที่สอง คือกลุ่มที่ต้องการทำงานเก็บเงินให้ได้ตามที่กำหนด หรือตามที่ต้องการ แล้วจะกลับไปซื้อบ้าน หรือประกอบอาชีพส่วนตัวเพื่อเลี้ยงชีพตนเองต่อไปในบั้นปลายชีวิต

ตารางที่ 4.28 แสดงจำนวนและร้อยละค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปทำงานในประเทศอังกฤษ

ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปทำงานในประเทศอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ	25	13.4
30,000 – 50,000 บาท	25	13.4
50,001 – 100,000 บาท	27	14.5
100,001 – 150,000 บาท	35	18.9
150,001 – 200,000 บาท	57	30.7
300,000 บาท	17	9.1
รวม	186	100

จากตารางที่ 4.28 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางไปประเทศอังกฤษ ระหว่าง 150,001 – 200,000 บาทจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 รองลงมาได้แก่

ค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางระหว่าง 100,001 – 150,000 บาท จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 18.9 กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางระหว่าง 50,001 – 100,000 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ และกลุ่มตัวอย่างที่เสียค่าใช้จ่ายระหว่าง 30,000 – 50,000 บาท มีจำนวนที่เท่ากันที่ 25 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 และกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทาง 300,000 บาท จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1

ข้อมูลจากตารางที่ 4.28 กลุ่มที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการเดินทางไปประเทศอังกฤษ คือกลุ่มที่มีใบอนุญาตทำงานแล้วนายจ้างเป็นคนออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด ส่วนกลุ่มที่เสียค่าใช้จ่ายแตกต่างกันไปนั้นจะขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งหลัก ๆ ได้แก่ ค่าเทอม(เฉพาะกลุ่มที่เรียนภาษาเท่านั้น) เพราะค่าเทอมสำหรับปริญญาโทนั้นค่อนข้างแพงซึ่งผู้ศึกษาไม่ได้นำมารวมในข้อนี้ด้วย ค่าเครื่องบิน ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าบินของสายการบินอะไรราคาจะแตกต่างกันไป ค่าตรวจร่างกาย (IOM) เป็นการตรวจร่างกายของผู้ที่เข้าไปประเทศอังกฤษระยะเวลาเกิน 6 เดือนซึ่งเป็นการตรวจหาเชื้อวัณโรค ค่าวีซ่า และสุดท้ายเงินที่ติดตัวมา(Pocket Money)

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงาน

ในส่วนของการศึกษาการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานผู้ศึกษาได้ใช้กรอบแนวคิดการศึกษาการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานซึ่งดัดแปลงมาจาก แบบวัดเป้าหมายส่วนบุคคลทั้ง 4 ด้านของวาร์ตัน ญูณณะ ที่ได้ดัดแปลงตัวชี้แบบวัดเป้าหมายส่วนบุคคลจากงานวิจัยของลือก และลาธามในปี 1990 ซึ่งได้แก่ 1. การตั้งเป้าหมายทางด้านการต้องการด้านรายได้ 2. การตั้งเป้าหมายทางด้านการต้องการความก้าวหน้า 3. การตั้งเป้าหมายทางด้านการดำเนินชีวิตด้านครอบครัว และ 4. การตั้งเป้าหมายทางด้านการมั่นคงทางอาชีพ

ตารางที่ 4.29 แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย และระดับการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านการต้องการด้านรายได้

ปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมาย ชีวิตการทำงานทางด้านการ ต้องการด้านรายได้	ระดับสภาพความเป็นจริง					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ความพอใจกับ ค่าตอบแทนที่ได้รับ	4 (2.2)	46 (24.7)	90 (48.8)	43 (23.1)	3 (1.6)	3.02	0.79	สูง
2. การมองหาวิธีหารายได้ เสริม	46 (24.7)	65 (34.9)	34 (18.3)	31 (16.7)	10 (5.4)	3.56	1.18	สูง
3. การทำงานมากกว่า 1 ประเภทเพื่อเพิ่มรายได้ ให้กับตนเอง	26 (14.0)	50 (26.9)	29 (15.6)	51 (27.4)	30 (16.1)	2.95	1.32	ต่ำ
4. ความตั้งใจไว้ว่าจะเก็บ เงินให้ได้ก้อนหนึ่งใน ระยะเวลา 1 ปี	63 (33.9)	58 (31.2)	25 (13.4)	32 (17.2)	8 (4.3)	3.73	1.21	สูง
5. การวางแผนจะใช้เงินที่ เก็บไว้เพื่อใช้จ่ายกับอะไร บางอย่างในอนาคต	66 (35.5)	58 (31.2)	51 (27.4)	6 (3.2)	5 (2.7)	3.93	1.00	สูง
6. การฝากเงินสำหรับ ตนเองกับธนาคารเป็น ประจำทุกเดือน	53 (28.5)	40 (21.5)	36 (19.4)	32 (17.2)	25 (13.4)	3.34	1.39	สูง
7. การเลือกสถานที่พักให้ ใกล้กับที่ทำงานเพื่อ ประหยัดค่าใช้จ่าย	55 (29.6)	60 (32.3)	56 (30.1)	5 (2.7)	10 (5.4)	3.77	1.07	สูง
รวมการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านการต้องการด้านรายได้						3.47	0.72	สูง

จากตารางที่ 4.29 พบว่า การตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านการต้องการด้านรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.47 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ซึ่งปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ได้แก่ ความพอใจกับค่าตอบแทนที่ได้รับ

(ค่าเฉลี่ย 3.02) การมองหาวิธีหารายได้เสริม(ค่าเฉลี่ย 3.56) ความตั้งใจไว้ว่าจะเก็บเงินให้ได้ก้อนหนึ่งในระยะเวลา 1 ปี (ค่าเฉลี่ย 3.73) การวางแผนจะใช้เงินที่เก็บไว้เพื่อใช้จ่ายกับอะไรบางอย่างในอนาคต(ค่าเฉลี่ย 3.93)การฝากเงินสำหรับตนเองกับธนาคารเป็นประจำทุกเดือน(ค่าเฉลี่ย 3.34) การเลือกสถานที่พักให้ใกล้กับที่ทำงานเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย(ค่าเฉลี่ย 3.77) และปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับต่ำ คือ การทำงานมากกว่า 1 ประเภทเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับตนเอง(ค่าเฉลี่ย 2.95)

ข้อมูลจากตารางที่ 4.29 ถึงแม้ผลโดยรวมผู้ใช้แรงงานไทยที่อังกฤษด้านการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านการต้องการด้านรายได้จะอยู่ในระดับสูง แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดย่อยแล้วจะเห็นได้ว่า ผู้ใช้แรงงานในอังกฤษมีความพึงพอใจในรายได้ของตนในระดับที่มากกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 3.01 เพียง 0.01 เท่านั้นเนื่องจากการจ้างงานที่อังกฤษโดยทั่วไปโดยเฉพาะร้านไทยระดับค่าจ้างไม่ได้เป็นไปตามกฎหมายกำหนด การกำหนดอัตราค่าจ้างจะอยู่ในระดับที่นายจ้างเห็นว่าเหมาะสม และการจ่ายจะเหมารวมเป็นชิฟท์(Shift) จึงทำให้ผู้ใช้แรงงานอยู่ในภาวะจำยอมเนื่องจากอัตราค่าจ้างโดยรวมในแต่ละร้านจะถูกกำหนดเป็นมาตรฐานเดียวกันไม่แตกต่างกันมากนัก ทำให้ผู้ใช้แรงงานแบ่งรับแบ่งสู้ที่จะทำงาน ประเด็นถัดมาคือการมองหาวิธีหารายได้เสริม และการทำงานมากกว่า 1 ประเภทเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับตนเอง เนื่องจากผู้ใช้แรงงานที่อังกฤษไม่ค่อยพอใจในกับรายได้ของตนทำให้หลายคนหาวิธีที่จะได้มาซึ่งรายได้ เพื่อให้สมดุลกับรายจ่ายที่ค่อนข้างสูง แต่ด้วยข้อจำกัดทางกฎหมาย และหน้าที่จึงไม่เอื้อให้สามารถทำงานหลายประเภทได้ เช่นร้านอาหารไทยในลอนดอนแทบทุกร้านต้องการพนักงานทำงานเต็มอัตราในวันศุกร์ และวันเสาร์ทำให้ผู้ที่ทำงานอยู่ร้านหนึ่งแล้ว แต่ต้องการจะไปทำอีกร้านหนึ่งอีกไม่สามารถไปทำได้เนื่องจากอีกที่ก็ต้องการพนักงานที่สามารถทำงานได้ในวันศุกร์ และเสาร์เช่นเดียวกัน หรือผู้ใช้แรงงานที่มีใบอนุญาตเองถึงแม้จะอยากมีอาชีพเสริม แต่ก็เป็นการยากที่จะปลีกตัวไปทำงานอื่น ๆ เพราะงานที่ทำอยู่ก็แทบไม่มีเวลาไปทำกิจกรรมอย่างอื่นแล้ว ข้อถัดมาคือ ความตั้งใจไว้ว่าจะเก็บเงินให้ได้ก้อนหนึ่งในระยะเวลา 1 ปี การวางแผนจะใช้เงินที่เก็บไว้เพื่อใช้จ่ายกับอะไรบางอย่างในอนาคต และฝากเงินสำหรับตนเองกับธนาคารเป็นประจำทุกเดือน โดยเฉพาะการวางแผนจะใช้เงินที่เก็บไว้เพื่อใช้จ่ายกับอะไรบางอย่างในอนาคตที่มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างสูง เนื่องจากผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีความประสงค์ที่จะเก็บเงินให้ได้ตามที่กำหนดเพื่อต้องการใช้จ่ายกับหลายสิ่ง ได้แก่ หากเป็นนักเรียนนักศึกษาที่เรียนภาษาต้องการจะเก็บเงินเพื่อเป็นค่าเล่าเรียน และค่าต่อวีซ่าหากต้องการจะอยู่ต่อ และหากเป็นผู้ที่มีใบอนุญาตก็ต้องการเก็บเงินเพื่อไว้ใช้จ่ายในอนาคตเมื่อไม่สามารถทำงานได้แล้ว หรือเป็นเจ้าของธุรกิจเอง เป็นต้น สุดท้ายการเลือกสถานที่พักให้ใกล้กับที่ทำงานเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย เป็นสิ่งที่จำเป็นมากสำหรับการใช้ชีวิตอยู่ที่อังกฤษ เพราะผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่

มักจะเลือกสถานที่พักให้ใกล้กับสถานที่เรียน หรือสถานที่ทำงานเพื่อสะดวก และปลอดภัยในการเดินทาง เพราะการทำงานในภาคบริการที่อังกฤษจะหยุดให้บริการในเวลาที่ค่อนข้างดึกหากที่พักอยู่ไกลก็จะเป็นการดีกว่าแก่ผู้ใช้แรงงานเองในการเดินทาง

ตารางที่ 4.30 แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย และระดับการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านการต้องการด้านความต้องการดำเนินชีวิตด้านครอบครัว

ปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมาย ชีวิตการทำงานทางด้านการ ต้องการดำเนินชีวิตด้าน ครอบครัว	ระดับสภาพความเป็นจริง					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ความรู้สึกว่าการทำงานนั้น คุ้มค่าหากสามารถทำให้การ ดำเนินชีวิตร่วมกับครอบครัว เป็นไปตามความต้องการ	52 (28.0)	52 (28.0)	65 (34.9)	11 (5.9)	6 (3.2)	3.71	1.03	สูง
2. การให้ความสำคัญในการ ดำเนินชีวิตร่วมกับครอบครัว มากกว่าความประ สบ ความสำเร็จในชีวิต	12 (6.5)	30 (16.1)	55 (29.6)	41 (22.0)	48 (25.8)	2.55	1.21	ต่ำ
3. คิดว่าจะแต่งงาน หรือมี ครอบครัวเมื่อถึงอายุตามที่คิด ไว้	21 (11.3)	53 (28.5)	68 (36.6)	17 (9.1)	27 (14.4)	3.12	1.18	สูง
4. หากเป็นไปได้ท่านต้องการ ย้ายที่ทำงานไปทำงานใกล้ บ้านเพื่อมีเวลาให้กับ ครอบครัวมากขึ้น แม้ว่าจะ ได้รับค่าจ้างต่ำกว่าปัจจุบัน	31 (16.7)	45 (24.2)	68 (36.6)	32 (17.2)	10 (5.4)	3.29	1.10	สูง
รวมการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานด้านความต้องการดำเนินชีวิตด้าน ครอบครัว						3.17	0.57	สูง

จากตารางที่ 4.30 พบว่า การตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานด้านความต้องการดำเนินชีวิตด้านครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.17 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ซึ่งปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ได้แก่ ความรู้สึกว่าการทำงานนั้นคุ้มค่าหากสามารถทำให้การดำเนินชีวิตร่วมกับครอบครัวเป็นไปตามความต้องการ(ค่าเฉลี่ย 3.71) คิดว่าจะแต่งงาน หรือมีครอบครัวเมื่อถึงอายุตามที่ท่านคิดไว้(ค่าเฉลี่ย 3.12) หากเป็นไปได้ ท่านต้องการย้ายที่ทำงานไปทำงานใกล้บ้านเพื่อมีเวลาให้กับครอบครัวมากขึ้น แม้ว่าจะได้รับค่าจ้างต่ำกว่าปัจจุบัน (ค่าเฉลี่ย 3.29) และปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับต่ำ คือ การให้ความสำคัญในการดำเนินชีวิตร่วมกับครอบครัวมากกว่าความสำเร็จในชีวิต(ค่าเฉลี่ย 2.55)

ข้อมูลจากตารางที่ 4.30 ค่าเฉลี่ยในเรื่องของตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานด้านความต้องการดำเนินชีวิตด้านครอบครัวจะอยู่ในระดับสูง แต่ไม่มากนักเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างล้วนเป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงานที่อาศัยอยู่ต่างแคว้นดังนั้นในการคิดเรื่องต้องการดำเนินชีวิตด้านครอบครัวจึงมาทีหลังเนื่องจากผู้ที่ตัดสินใจไปใช้ชีวิตอยู่ที่อังกฤษไม่ว่าระยะสั้น หรือยาวก็ตามสิ่งที่คิดอันดับต้น ๆ ก็มักจะเป็นเรื่องของแสวงหาความสำเร็จในชีวิต หรือการทำให้สิ่งที่ทำหายใหม่ ๆ ดังนั้นเรื่องครอบครัวจึงยังถูกทิ้งไว้ข้างหลัง แต่ก็เชื่อว่าจะไม่ให้ความสำคัญเสียเลยในเบื้องลึกผู้ใช้แรงงานในอังกฤษก็ต้องการที่จะใช้ชีวิตร่วมกับครอบครัวทั้งสิ้นเพียงแต่คิดว่ายังไม่ถึงเวลา อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุเฉลี่ยยังน้อยทำให้ยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับเรื่องครอบครัวมากนัก

ตารางที่ 4.31 แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย และระดับการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านความมั่นคงทางด้านอาชีพ

ปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมาย ชีวิตการทำงานทางด้านความ มั่นคงทางด้านอาชีพ	ระดับสภาพความเป็นจริง					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. การมองหางานที่มีหลักประกันความมั่นคง	74 (39.8)	46 (24.7)	54 (29.0)	3 (1.6)	9 (4.8)	3.93	1.09	สูง
2. ทำงานปัจจุบันนี้อยู่สามารถสร้างความมั่นคงให้กับตนเองได้ในอนาคต	22 (11.8)	30 (16.1)	60 (32.3)	34 (18.3)	40 (21.5)	2.78	1.28	ต่ำ

ตารางที่ 4.31 (ต่อ) แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย และระดับการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงาน ทางด้านความมั่นคงทางด้านอาชีพ

ปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมาย ชีวิตการทำงานทางด้านความ มั่นคงทางด้านอาชีพ	ระดับสภาพความเป็นจริง					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
3. การให้ความสำคัญมากกับ องค์กรที่สามารถจ้างท่านใน ระยะยาวได้	19 (10.2)	94 (50.5)	54 (29.0)	14 (7.5)	5 (2.7)	3.58	0.87	สูง
4. ความตั้งใจจะศึกษาต่อใน ระดับสูงขึ้นเพื่อให้ได้ทำงาน ตามประเภท หรือตำแหน่งที่ ตนต้องการได้	53 (28.5)	73 (39.2)	43 (23.1)	8 (4.3)	9 (4.8)	3.82	1.04	สูง
รวมการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านความมั่นคงทางด้านอาชีพ						3.52	0.78	สูง

จากตารางที่ 4.31 พบว่า การตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านความมั่นคงทางด้านอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.52 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ซึ่งปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ได้แก่ การมองหางานที่มีหลักประกันความมั่นคง(ค่าเฉลี่ย 3.93) . การให้ความสำคัญมากกับองค์กรที่สามารถจ้างท่านในระยะยาวได้ (ค่าเฉลี่ย 3.58) ความตั้งใจจะศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นเพื่อให้ได้ทำงานตามประเภท หรือตำแหน่งที่ตนต้องการได้(ค่าเฉลี่ย 3.82) และปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับต่ำ คือ ทำงานปัจจุบันนี้อยู่สามารถสร้างความมั่นคงให้กับตนเองได้ในอนาคต(ค่าเฉลี่ย 2.78)

ข้อมูลจากตารางที่ 4.31 การตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านความมั่นคงทางด้านอาชีพของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับสูงเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเองมีความต้องการที่จะทำงานในองค์กรที่มั่นคง และถ้าเป็นไปได้ต้องการที่จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้น หรือเฉพาะด้านมากขึ้นสำหรับคนที่อยู่ในวัยที่มีความต้องการศึกษาต่อ แต่ผู้ใช้แรงงานคิดว่างานที่ทำปัจจุบันนี้ยังไม่สามารถสร้างความมั่นคงให้กับตนเองได้ในอนาคต เพราะประเภทงานที่เป็นงานบริการ บางคนลักษณะเหมือนเป็นลูกจ้างรายวันจึงทำให้คิดว่างานที่ตนทำอยู่ขณะนี้ไม่มีความมั่นคงหากเป็นไปได้ทุกคนย่อมแสวงหางานที่มั่นคงกว่านี้ แต่ก็เป็นการยากเพราะงานที่อังกฤยเองไม่ค่อยเปิดโอกาส และให้การยอมรับสำหรับผู้ใช้แรงงานชาวเอเชียมากนัก อาจเนื่องจากอุปสรรคทางด้านภาษา และที่สำคัญ คือเรื่อง

วัฒนธรรมซึ่งเห็นได้ว่าถึงแม้บางคนจะมาอยู่ที่อังกฤษตั้งแต่เล็กความรู้ทางภาษาอังกฤษดี เรียนจบปริญญาตรี และต่อโทที่อังกฤษยังหางานทำยาก แต่ก็ไม่เสมอไปมีคนไทยหลายคนที่สามารถทำงานร่วมกับชาวต่างชาติ และเป็นที่ยอมรับ แต่ก็เป็นส่วนน้อยดังที่กล่าวไปหากเทียบกับจำนวนผู้ใช้แรงงานที่เลือกทำงานอยู่ในภาคบริการ

ตารางที่ 4.32 แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย และระดับการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านความต้องการสร้างความก้าวหน้า

ปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมาย ชีวิตการทำงานทางด้าน ความต้องการสร้าง ความก้าวหน้า	ระดับสภาพความเป็นจริง					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ความต้องการเป็นหัวหน้า หรือมีกิจการของตนเองในอนาคต	87 (46.8)	78 (41.9)	13 (7.0)	8 (4.3)	0 (0)	4.31	0.78	สูง
2. ความต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมในอนาคต	71 (38.2)	58 (31.2)	54 (29.0)	0 (0)	3 (1.6)	4.04	0.90	สูง
3. ความสนใจ และติดตามข่าวสารการศึกษา หรือการให้ทุนเสมอในระยะเวลาที่ผ่านมา	18 (18)	39 (21.0)	64 (34.4)	40 (21.5)	25 (13.4)	2.91	1.16	ต่ำ
4. งานที่ทำมีโอกาask้าวหน้าไปกว่านี้	15 (8.1)	48 (25.8)	76 (40.9)	21 (11.3)	26 (14.0)	3.02	1.12	สูง
5. งานที่ทำอยู่ในขณะนี้สามารถนำประสบการณ์ไปใช้กับงานอื่น ๆ ในอนาคตได้	30 (16.1)	65 (34.9)	65 (34.9)	17 (9.1)	9 (4.8)	3.48	1.02	สูง

ตารางที่ 4.32 (ต่อ) แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย และระดับการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงาน ทางด้านความต้องการสร้างความก้าวหน้า

ปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมาย ชีวิตการทำงานทางด้าน ความมั่นคงทางด้านอาชีพ	ระดับสภาพความเป็นจริง					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
6. มีความคิดว่าหากได้ทำงานที่อื่น ท่าน ต้องมีความก้าวหน้ามากกว่านี้	29 (15.6)	67 (36.0)	70 (37.6)	12 (6.5)	8 (4.3)	3.52	0.97	สูง
รวมการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านความต้องการสร้าง ความก้าวหน้า						3.55	0.52	สูง

ตารางที่ 4.32 พบว่า การตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านความต้องการสร้างความก้าวหน้าของกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.55 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ซึ่งปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ความต้องการเป็นหัวหน้า หรือมีกิจการของตนเองในอนาคต(ค่าเฉลี่ย 4.31) ความต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมในอนาคต(ค่าเฉลี่ย 4.04) งานที่ทำมีโอกาสก้าวหน้าไปกว่านี้(ค่าเฉลี่ย 3.02) งานที่ทำอยู่ในขณะนี้สามารถนำประสบการณ์ไปใช้กับงานอื่น ๆ ในอนาคต(ค่าเฉลี่ย 3.48) ได้มีความคิดว่าหากได้ทำงานที่อื่นต้องมีความก้าวหน้ามากกว่านี้ (ค่าเฉลี่ย 3.52) และปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับต่ำ คือ ความสนใจ และติดตามข่าวสารการศึกษา หรือการให้ทุนเสมอในระยะเวลาที่ผ่านมา(ค่าเฉลี่ย 2.91)

จากตารางที่ 4.32 ระดับการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานทางด้านความต้องการสร้างความก้าวหน้ามีระดับสูงที่สุดโดยเฉพาะความต้องการเป็นหัวหน้า หรือมีกิจการของตนเองในอนาคต และความต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมในอนาคต เพราะสองเป้าหมายนี้เป็นตัวการันตีอนาคตของผู้ใช้แรงงานที่จะได้ไม่ต้องทำงานอย่างนี้ไปตลอดชีวิต เพราะว่าอาชีพทางด้านการบริการความก้าวหน้าในสายอาชีพจะสั้น แต่ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่คิดว่างานที่ทำอยู่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นความอดทน ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ความตรงต่อเวลา ความมีมนุษยสัมพันธ์ และอื่น ๆ ส่วนระดับ ความสนใจ และติดตามข่าวสาร

การศึกษา หรือการให้ทุนจะต่ำ เนื่องจากผู้ใช้แรงงานไทยในอังกฤษมักจะพึ่งทุนทรัพย์ของตนเองมากกว่า

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านการคุณภาพชีวิตการทำงาน

ผู้ศึกษาได้ใช้กรอบแนวคิดการศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของ Richard E. Walton มาประยุกต์เพื่อให้เหมาะสมกับงานวิจัยซึ่งประกอบด้วยคุณภาพชีวิตในการทำงานทั้ง 4 ด้านโดยตัดข้อการได้รับค่าตอบแทนที่พอเพียงและเป็นธรรม โอกาสเบื้องต้นในการใช้และพัฒนาความรู้ความสามารถในความเป็นคน และโอกาสในการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ความมั่นคงในหน้าที่การงาน และบทบาท และความสัมพันธ์อาชีพออกเนื่องจากสายงานในภาคบริการที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาไม่เหมาะกับการนำตัวชี้วัดทั้ง 2 ตัวนี้มาวัดได้ และได้ปรับตัวชี้วัดเรื่องการกำหนดข้อระเบียบของหน่วยงานมาเป็นสิทธิและการคุ้มครองแรงงาน เนื่องจากงานศึกษานี้เจาะจงไปที่ตัวผู้ใช้แรงงาน ไม่ใช่ที่ตัวองค์กรผู้ศึกษาจึงเลือกใช้ส่วนที่ให้การคุ้มครองที่ครอบคลุมกว่า ดังนั้นจึงเหลือคุณภาพชีวิตการทำงาน 4 ด้าน คือ 1. สภาพการทำงานที่ปลอดภัยถูกสุขอนามัย 2. การยอมรับทางสังคมในหน่วยงาน 3. สิทธิและการคุ้มครองแรงงาน และ4.ความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิต

ตารางที่ 4.33 แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อคุณภาพชีวิตการทำงาน ในด้านสภาพการทำงานที่มีความปลอดภัยและถูกสุขอนามัย

คุณภาพชีวิตการทำงาน ด้านสภาพการทำงานที่ ปลอดภัยและถูกสุขอนามัย	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. สถานที่ทำงานมีความปลอดภัยทั้งร่างกาย และทรัพย์สินในการทำงาน	24 (12.9)	70 (37.6)	84 (45.2)	8 (4.3)	0 (0)	3.59	0.76	สูง
2. ที่ทำงานมีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากการทำงานครบถ้วน	0 (0)	85 (45.7)	85 (45.7)	16 (8.6)	0 (0)	3.37	0.63	สูง

ตารางที่ 4.33 (ต่อ) แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความ
 กิดเห็นต่อคุณภาพชีวิตการทำงาน ในด้านสภาพการทำงานที่มีความปลอดภัยและถูกสุขอนามัย

ปัจจัยชีวิตการตั้งเป้าหมาย ชีวิตการทำงานทางด้าน ความมั่นคงทางด้านอาชีพ	ระดับสภาพความเป็นจริง					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
3. มีชั่วโมงการทำงานที่ เหมาะสม มีเวลาพัก เพียงพอ	9 (4.8)	63 (33.9)	69 (37.1)	40 (21.5)	5 (2.7)	3.16	0.91	สูง
4. ได้รับจำนวนวันหยุด งานที่เหมาะสม	6 (3.2)	68 (36.6)	93 (50.0)	17 (9.1)	2 (1.1)	3.31	0.72	สูง
รวมคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและถูก สุขอนามัย						3.36	0.59	สูง

จากตารางที่ 4.33 พบว่า คุณภาพชีวิตการทำงานด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและถูก
 สุขอนามัยโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.36 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ซึ่งปัจจัยชีวิตคุณภาพ
 ชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ได้แก่ สถานที่ทำงานมีความปลอดภัยทั้งร่างกาย และ
 ทรัพย์สินในการทำงาน(ค่าเฉลี่ย 3.59) ที่ทำงานมีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากการทำงานครบถ้วน
 (ค่าเฉลี่ย 3.37) มีชั่วโมงการทำงานที่เหมาะสม มีเวลาพักเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.16) และได้รับจำนวน
 วันหยุดงานที่เหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 3.31)

ข้อมูลจากตารางที่ 4.33 คุณภาพชีวิตการทำงานด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและถูก
 สุขอนามัยโดยรวมอยู่ในระดับสูง เนื่องมาจากกฎหมายของสหราชอาณาจักรค่อนข้างเข้มงวดเพราะ
 จะมีผู้ตรวจสอบ (Inspector) มาสุ่มตรวจสอบอยู่เสมอหากไม่ได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด
 ผู้ตรวจสอบอาจสั่งปิดสถานที่นั้นได้ทันที แต่มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ ในส่วนของการมีชั่วโมงการ
 ทำงานที่เหมาะสม มีเวลาพักเพียงพอ เพราะงานบริการที่อังกฤชไม่ว่างานประเภทใดจะมีชั่วโมง
 การทำงานที่ยาวนานมาก ตัวอย่าง งานในร้านอาหารผู้ที่อยู่ภายในครัวหากเข้างานตอนเย็นจะต้อง
 จะต้องเข้างานประมาณ 17.00 -18.00 นาฬิกาจนถึง ประมาณ 23.30 - 01.00 ซึ่งขณะทำงานผู้ใช้
 แรงงานจะไม่ได้นั่งเลยจะต้องยืนทำตลอดเวลา และงานที่ทำก็เป็นไปอย่างเร่งรีบเพราะต้องแข่งกับ
 เวลาไม่ให้ลูกค้าคอยนาน กว่าเสร็จงานในแต่ละวันผู้ใช้แรงงานต้องอยู่ในสภาพหมดแรงแทบทุก
 วัน หรือแม้แต่งานนวดผู้ใช้แรงงานก็ต้องใช้แรงในการนวดที่ค่อนข้างมากหากลูกค้ามาติดกันก็ทำ

ให้ไม่มีเวลาพัก อีกทั้งระยะเวลาทำงานที่ยาวนาน ปกติประมาณ 10.00 – 11.00 ถึง ประมาณ 24.00 หรือเวลาปิดร้าน

ตารางที่ 4.34 แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อคุณภาพชีวิตการทำงาน ในด้านด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงาน

คุณภาพชีวิตการทำงาน ด้านสิทธิและการคุ้มครอง แรงงาน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอภาคจากนายจ้าง	24 (12.9)	45 (24.2)	86 (46.2)	27 (14.5)	4 (2.2)	3.31	0.94	สูง
2. ได้รับการคุ้มครองด้านสุขภาพ	3 (1.6)	52 (28.0)	68 (36.6)	45 (24.2)	18 (9.7)	2.87	0.98	ต่ำ
3. ได้รับค่ารักษาพยาบาลที่เหมาะสม	0 (0)	38 (20.4)	64 (34.4)	54 (29.0)	30 (16.1)	2.59	0.98	ต่ำ
4. ได้รับการคุ้มครองอุบัติเหตุจากการทำงาน	0 (0)	39 (21.0)	69 (37.1)	55 (29.6)	23 (12.4)	2.66	0.94	ต่ำ
5. ได้รับวันลาเมื่อมีอาการเจ็บป่วย หรือมีความจำเป็น	10 (5.4)	56 (30.1)	83 (44.6)	21 (11.3)	16 (8.6)	3.12	0.98	สูง
รวมคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงาน						2.91	3.58	ต่ำ

จากตารางที่ 4.34 พบว่า คุณภาพชีวิตการทำงานด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงานโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ย 2.91 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ซึ่งปัจจัยชี้วัดคุณภาพชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ได้แก่ ได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอภาคจากนายจ้าง (ค่าเฉลี่ย 3.31) และได้รับวันลาเมื่อมีอาการเจ็บป่วย หรือมีความจำเป็น (ค่าเฉลี่ย 3.12) ปัจจัยชี้วัดคุณภาพชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับต่ำ ได้แก่ ได้รับการคุ้มครองด้านสุขภาพ (ค่าเฉลี่ย 2.87) ได้รับค่ารักษาพยาบาลที่เหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 2.59) และได้รับการคุ้มครองอุบัติเหตุจากการทำงาน (ค่าเฉลี่ย 2.66)

ข้อมูลจากตารางที่ 4.34 ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงานที่ต่ำเนื่องจากผู้ใช้แรงงานมักถูกละเลยในเรื่องการคุ้มครองแรงงานจะมีแต่เรื่องของ การปฏิบัติอย่าง

เสมอภาคจากนายจ้างเท่านั้นที่อยู่ในระดับสูงนอกนั้นจะอยู่ในระดับต่ำเนื่องจากการประเภทงานที่เป็นภาคบริการที่มีลักษณะการจ้างงานแบบรายวัน และรายชั่วโมงเป็นส่วนใหญ่ทำให้ทำให้ความผูกพันระหว่างผู้ใช้แรงงาน และองค์กรก่อนข้างต่ำทำให้นายจ้างไม่จำเป็นต้องมีสวัสดิการในส่วนนี้เพื่อรักษาไว้ซึ่งพนักงาน หลายครั้งที่ผู้ใช้แรงงานประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน เช่น มีคบาด น้ำร้อน ลวก ขาแพง เมื่อประสบอุบัติเหตุแล้วผู้ใช้แรงงานจะต้องดูแลตัวเองให้หาย แต่หากหยุดงานผู้นั้นก็จะถูกหักค่าแรงที่หยุดงานวันนั้นอีกด้วยทำให้บางครั้งผู้ใช้แรงงานต้องฝืนไปทำงานทั้งที่สภาพร่างกายไม่ไหว

กรณีศึกษาที่ 11 คุณ แอล นามสมมุติเพศหญิงอายุ 27 ปี ปัจจุบันทำงานเป็นพนักงานล้างจานอยู่ที่ร้านอาหารไทย 2 แห่งในลอนดอน คุณ แอลว่างงานอยู่สักพักหลังจากลาออกจากการประจำที่ทำอยู่ และอยากหาอะไรใหม่ ๆ ทำดูบ้างจึงตัดสินใจเดินทางไปประเทศอังกฤษ โดยวีชานักเรียนตอนแรกคุณ แอลเดินทางไปถึงประเทศอังกฤษยังหางานประจำทำไม่ได้จึงรับทำงานพิเศษทั่วไปในช่วงฤดูร้อนซึ่งมีงานพิเศษให้ทำพอสมควร แต่ก็ไม่นานคุณ แอลก็ได้เข้าไปทำงานที่ร้านอาหารไทยแห่งหนึ่ง ตำแหน่งที่ทำ คือพนักงานล้างจานซึ่งแต่เดิมตำแหน่งนี้เป็นผู้ชายที่ทำแต่นั้นต้องการคนกะทันหันจึงรับคุณ แอลลองทำงานดู ช่วงแรกคุณ แอล ทำงานเช้าอาจเนื่องด้วยร่างกายที่เป็นหญิงแล้วไปทำงานที่ใช้แรงซึ่งควรจะเป็นงานของผู้ชายจนคุณ แอลทำงานไปสักระยะก็มีร้านอาหารอีกที่หนึ่งติดต่อมาให้ไปทำงานเป็นผู้ช่วยในครัวซึ่งทำงานในชิฟท์กลางวันคุณ แอลจึงรับเพราะเห็นว่าไม่กระทบกับงานเดิมที่ทำในเวลากลางวัน แถมร้านยังใกล้ที่เรียนเมื่อเรียนเสร็จสามารถเดินทางไปทำงานต่อได้ทันที และหลังจากที่คุณ แอลเริ่มทำงาน 2 ประเภทก็ทำให้คุณ แอลมีเวลาพักลดลงอีกทั้งงานที่ทำก็เป็นงานที่หนักต้องยืนทั้งวัน ทำให้คุณ แอล มีอาการปวดหลัง แต่คุณ แอลก็ยังไปทำงานตามเดิมจนคุณ แอล ทำงานมาได้สักระยะอาการเริ่มรุนแรง และคิดว่าไม่สามารถไปทำงานไหวคุณ แอลจึงไปขอลดชิฟท์กับผู้จัดการร้าน โดยคุณ แอล แจ้งว่าตนเองมีเพื่อนสนใจที่จะมาทำงานในวันที่ตนเองลดลงไป แต่ผู้จัดการร้านไม่ยอมโดยบอกกับคุณ แอล ว่า “ถ้าจะลดก็ให้ออกไปเลย” ดังนั้นคุณ แอลจึงต้องทนทำงานไปช่วงหนึ่ง และต้องลาออกจากการงานในชิฟท์กลางวันเพื่อจะได้มีเวลาพักผ่อนร่างกาย ต่อมาคุณ แอลก็ได้งานใหม่ที่ร้านอาหารจีนซึ่งงานเบากว่าแต่อาการปวดหลังก็ยังไม่หายขาดยังเรื้อรังจนถึงทุกวันนี้

ตารางที่ 4.35 แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อคุณภาพชีวิตการทำงาน ในด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงาน

คุณภาพชีวิตการทำงาน ด้านการยอมรับทางสังคมใน หน่วยงาน	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ในสถานที่ทำงานไม่มีอคติ เรื่องเชื้อชาติ(เหยียดสีผิว) ศาสนา วัฒนธรรม	47 (25.3)	59 (31.7)	39 (21.0)	39 (21.0)	2 (1.1)	3.59	1.11	สูง
2. มีความสัมพันธ์อันดีกับ เพื่อนร่วมงานและนายจ้าง	47 (25.3)	61 (32.8)	74 (39.8)	1 (0.5)	3 (1.6)	3.79	0.88	สูง
3. มีการทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ อันดีระหว่างเพื่อนร่วมงาน นอกเวลางาน	24 (12.9)	61 (32.8)	68 (36.6)	26 (14.0)	7 (3.8)	3.37	1.00	สูง
รวมคุณภาพชีวิตการทำงานด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงาน						3.58	0.70	สูง

จากตารางที่ 4.35 พบว่า คุณภาพชีวิตการทำงานด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงานโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.58 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ซึ่งปัจจัยชีวิตคุณภาพชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ได้แก่ ในสถานที่ทำงานไม่มีอคติเรื่องเชื้อชาติ(เหยียดสีผิว) ศาสนา วัฒนธรรม (ค่าเฉลี่ย 3.59) มีความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนร่วมงานและนายจ้าง(ค่าเฉลี่ย 3.79) และมีการทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนร่วมงานนอกเวลางาน (ค่าเฉลี่ย 3.37)

จากข้อมูลตารางที่ 4.35 ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงานค่อนข้างสูงเนื่องจากไม่มีอคติเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา รวมถึงมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนร่วมงาน บางครั้งมีไปทำกิจกรรม เกี่ยวข้องกัน หรือพบปะกันนอกเวลางาน เพราะโดยปกติคนไทยมักจะไม่มีอคติด้วยตัวเองจะมีอุปสรรคกันบ้างสำหรับบางสถานที่เท่านั้นส่วนใหญ่จะเป็นร้านที่มีขนาดใหญ่ และมีพนักงานเป็นจำนวนมาก จะมีบางร้านที่มีพนักงาน หรือลูกจ้างชาวต่างชาติทำงานร่วมด้วยโดยเฉพาะผู้ที่มิเชื่อสายแถบอินเดีย ปากีสถาน บังกลาเทศ เนปาล หรืออิสราเอล ซึ่งคนไทยมักเรียกกันว่า “ พวกแขก ” ที่นั่นชนกลุ่มนั้นจะถูกลดชั้นเป็นชนชั้นสองทันทีเนื่องจาก

กลุ่มคนไทยมักไม่ชอบชาวต่างชาติแถบนี้เพราะคิดว่าเป็นพวกสกปรก พูดยาไม่รู้เรื่อง การศึกษาต่ำ และมักจะถูกจับผิดและนินทาอยู่เสมอ

ตารางที่ 4.36 แสดงจำนวนและร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อคุณภาพชีวิตการทำงาน ในด้านความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิต

คุณภาพชีวิตการทำงาน ด้านความสัมพันธ์ของชีวิต การทำงานกับการดำเนินชีวิต	ระดับความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย	S.D	ระดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. สามารถแบ่งเวลาในการทำงาน และการ ใช้ชีวิตส่วนตัวได้อย่างเหมาะสม	9 (4.8)	51 (27.4)	101 (54.3)	25 (13.4)	0 (0)	3.23	0.74	สูง
2. มีเวลาว่างเพียงพอสำหรับพบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูง และญาติพี่น้อง	3 (1.6)	54 (29.0)	80 (43.0)	44 (23.7)	5 (2.7)	3.03	0.83	สูง
3. การมีเวลาว่างสำหรับการร่วมกิจกรรมทางสังคม	0 (0)	52 (28.0)	75 (40.3)	50 (26.9)	9 (4.8)	2.91	0.85	ต่ำ
รวมคุณภาพชีวิตการทำงานความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิต						3.06	0.67	สูง

จากตารางที่ 4.36 พบว่า คุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.06 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ซึ่งปัจจัยชีวิตคุณภาพชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ได้แก่ สามารถแบ่งเวลาในการทำงานและการใช้ชีวิตส่วนตัวได้อย่างเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 3.23) มีเวลาว่างเพียงพอสำหรับพบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูง และญาติพี่น้อง (ค่าเฉลี่ย 3.03) ปัจจัยชีวิตคุณภาพชีวิตการทำงานที่มีค่าเฉลี่ยในระดับต่ำ ได้แก่ การมีเวลาว่างสำหรับการร่วมกิจกรรมทางสังคม (ค่าเฉลี่ย 2.91)

ข้อมูลจากตารางที่ 4.36 คุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง แต่ก็ไม่มากนักซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แค่ 0.05 เท่านั้น โดยเฉพาะผู้ใช้แรงงานที่มีใบอนุญาตทำงานเนื่องจากไม่มีเวลาไปทำกิจกรรมอื่น ๆ ได้ซึ่งบางครั้งก็อยากพักผ่อนบ้าง แต่ด้วยภาระงานทำให้ไม่สามารถปลีกตัวได้ แต่กลุ่มผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียน

นักศึกษาจะดีกว่าเล็กน้อยที่สามารถกำหนดได้ว่าจะทำงานกี่วัน เพราะกลุ่มนักเรียนนักศึกษาความสนใจจะไปอยู่ที่การเรียนเป็นหลักทำให้มีเวลาว่างในการทำกิจกรรมมากกว่า

กรณีศึกษาที่ 12 คุณ เอ็ม นามสมมุติ เพศหญิง อายุ 35 ปี ปัจจุบันมีอาชีพเป็นแม่ครัว ฅร้านอาหารไทยแห่งหนึ่งที่ลอนดอน คุณ เอ็มเดินทางไปที่อังกฤษตามคำแนะนำของเพื่อนที่มีญาติเปิดร้านอาหารไทยอยู่ก่อนแล้ว คุณ เอ็ม เดินทางไปยังประเทศอังกฤษโดยวีซ่านักเรียนเพื่อเรียนภาษาระหว่างเรียนคุณ เอ็มก็ได้ทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอยู่ที่ร้านญาติของเพื่อน คุณ เอ็มทำอยู่จนเรียนจบหลักสูตรขั้นสูงสุดของระดับภาษา คุณ เอ็มจึงตัดสินใจเรียนต่อในระดับปริญญาโท แต่ก็ยังทำงานที่ร้านอาหารไทยอยู่จนจบการศึกษา ระหว่างที่ทำงานคุณ เอ็มมีเพื่อนสนิทคนหนึ่ง และต้องการออกมาทำร้านอาหารเองโดยชวนคุณ เอ็มมาอยู่ด้วย คุณ เอ็มจึงตัดสินใจลาออกร้านนั้นและมาทำงานเป็นแม่ครัวให้กับร้านเพื่อนของตน โดยทำเรื่องขอใบอนุญาตทำงาน ช่วงแรกคุณ เอ็ม ขยันขันแข็งทำงานหนักอยู่หลายปีจนมีเงินเก็บอยู่พอสมควร แต่ทำงานนานวันเข้าร่างกายคุณ เอ็ม เริ่มอ่อนแอลงทั้งจากโรคประจำตัว และอายุที่เริ่มมากขึ้น อีกทั้งคุณ เอ็มเองต้องการใช้เวลากับสามีของตนที่เป็นชาวอังกฤษด้วย คุณ เอ็มจึงขอลดชิฟต์ตัวเองลง คุณ เอ็มบอกกับนักศึกษาว่า “ทำงานมาหลายปีไม่มีเวลาพักผ่อนเลย จะลาไปไหนก็ยากเพราะเป็นลูกจ้างประจำไม่เหมือนสมัยเป็นนักเรียนที่มีเวลาไปเที่ยวไปพักผ่อนมากกว่า เคยคิดจะกลับไทยแต่อายุก็เริ่มมากแล้วจะไปสมัครงานอะไรก็คงยาก เลยคิดว่าจะทำงานเก็บเงินอีกไม่เกิน 5 ปี ก็จะกลับมาเงินไปลงทุนทำอะไรซักอย่างคงจะดีกว่า ” นอกจากนี้คุณ เอ็มแล้วยังมีอีกหลายคนที่ต้องการกลับไทยแต่ก็ไม่รู้ว่าจะกลับมาทำอะไรก็เลยคิดว่าจะเก็บเงินให้ได้มาก ๆ ก่อนเพื่อจะได้สบายในบั้นปลายชีวิต

ส่วนที่ 5 การทดสอบสมมุติฐานการศึกษา

สมมุติฐานที่ 1 การตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานมีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงานไทยในภาคบริการ ณ ประเทศอังกฤษ

การทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1 ผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์ระดับความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานกับคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงานไทยในภาคบริการ ณ ประเทศอังกฤษ ด้วยสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation) โดยผู้ศึกษากำหนดสมมุติฐานทางสถิติดังนี้

H_0 = การตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานกับคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงานไทยใน
ภาคบริการ ณ ประเทศอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กัน

H_1 = การตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานกับคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงานไทยใน
ภาคบริการ ณ ประเทศอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน

ตารางที่ 4.37 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงาน
มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงานไทยในภาคบริการ ณ ประเทศอังกฤษ

คุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงานไทย			
เป้าหมายชีวิตการทำงาน	N	ค่าสหสัมพันธ์	P
ความต้องการด้านรายได้	186	0.134	0.068
ความต้องการดำเนินชีวิตด้านครอบครัว	186	0.073	0.323
ความต้องการความมั่นคงทางอาชีพ	186	0.230	0.002
ความต้องการสร้างความก้าวหน้า	186	0.188	0.010
รวม	186	0.234	0.001

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.37 จะเห็นได้ว่าเมื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการตั้งเป้าหมายชีวิต
การทำงานกับคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงานไทยในภาคบริการ ณ ประเทศอังกฤษ มีค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.234 ค่า sig เท่ากับ 0.001 และขนาดตัวอย่างเท่ากับ 186

ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 สรุปได้ว่าปัจจัย
การตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานกับคุณภาพชีวิตการทำงานของผู้ใช้แรงงานไทยในภาคบริการ ณ
ประเทศอังกฤษ มีความสัมพันธ์กันทางบวกและมีความสัมพันธ์กันในระดับนัย ดังนั้นจึงยอมรับ
 H_1 ปฏิเสธ H_0

จะเห็นได้ว่าการตั้งเป้าหมายชีวิตการทำงานโดยรวมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความต้องการด้าน
รายได้ ความต้องการดำเนินชีวิตด้านครอบครัว ความต้องการความมั่นคงทางอาชีพ และความ
ต้องการสร้างความก้าวหน้า มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงานไปในทิศทางเดียวกัน แต่
สัมพันธ์กันในระดับต่ำ คือ เมื่อผู้ใช้แรงงานมีการตั้งเป้าหมายในระดับสูงก็จะส่งผลให้คุณภาพชีวิต
สูงขึ้นไปด้วย เช่นหากผู้ใช้แรงงานต้องการงานที่มีหลักประกัน หรือมีรายได้มากขึ้น ก็จะส่งผลให้
ผู้ใช้แรงงานเลือกงานที่สามารถให้ความมั่นคงกับตัวเองในระยะยาว และหางานที่มีรายได้สูง

สามารถสร้างความพึงพอใจกับตนเองได้ แต่หากผู้ใช้แรงงานต้องการที่จะมีเวลากับตนเอง และครอบครัวผู้ใช้แรงงานก็เลือกที่จะทำงานน้อยลง เพื่อให้มีเวลาว่างมากขึ้น

ดังนั้นสมมุติฐานข้อที่ 1 จึงยอมรับสมมุติฐาน

สมมุติฐานที่ 2 ผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษมีระดับคุณภาพชีวิตการทำงานในระดับสูง > 3.01

การทดสอบสมมุติฐานในข้อที่ 2 ผู้ศึกษาได้นำสถิติ T-Test มาใช้ในการทดสอบโดยกำหนดค่าเฉลี่ยที่ใช้ในการทดสอบไว้ที่ 3.01 และกำหนดค่าระดับความเชื่อมั่นที่ 0.05 โดยผู้ศึกษากำหนดสมมุติฐานทางสถิติไว้ดังนี้

$$H_0 : \text{ผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษมีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ หรือ } \mu : \leq 3.01$$

$$H_1 : \text{ผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษมีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง หรือ } \mu : > 3.01$$

ตารางที่ 4.38 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบค่าสถิติ (T-value)

คุณภาพชีวิต โดยรวมของ ผู้ใช้แรงงาน	Test Value = 3.01						
	t	df	Sig	Mean	Mean Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
						Lower	Upper
	6.080	185	0.000	3.23	0.22	0.14	0.29

จากตารางที่ 4.38 พบว่า ผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษ มีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยพบว่าค่า t มีค่าเท่ากับ 6.080 ค่า df เท่ากับ 185 และมีนัยสำคัญที่ 0.05 เท่ากับ 0.000

ดังนั้นจากการคำนวณทางสถิติพบว่า ยอมรับ H₁ ปฏิเสธ H₀ นั่นคือ ผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษ มีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง

ผลจากการเก็บ และวิเคราะห์ข้อมูลผลออกมาว่าคุณภาพชีวิตโดยรวมของผู้ใช้แรงงานไทยในอังกฤษไม่ต่ำโดยค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.23 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 3.01 ทั้งนี้เนื่องจากผล

โดยรวมจากตัวชี้วัดที่สร้างขึ้นในแต่ละข้อออกมาไม่เท่ากันสูงบ้าง ต่ำบ้างทำให้ค่าเฉลี่ยที่ออกมาอยู่ในระดับนี้แต่เมื่อพิจารณาคุณภาพชีวิตในแต่ละด้านของผู้ใช้แรงงานจะให้เห็นภาพที่ชัดเจนขึ้น

ตารางที่ 4.39 คุณภาพชีวิตการทำงานในทุกด้านของผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษ

ประเภทผู้ใช้แรงงาน	คุณภาพชีวิตการทำงาน				
	ปลอดภัยถูก สุขอนามัย	การยอมรับ ทางสังคม	การคุ้มครอง แรงงาน	การทำงาน กับการดำเนินชีวิต	เฉลี่ย รวม
นักเรียนนักศึกษา	3.27	3.62	2.82	3.22	3.23
ใบอนุญาตทำงาน	3.51	3.50	3.12	2.66	3.20

ดังนั้นสมมติฐานข้อที่ 2 จึงยอมรับสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 3 ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย (Work Permit) และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา (Full -Time Student) มีคุณภาพชีวิตการทำงานที่แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบข้อมูลคุณภาพชีวิตการทำงานในแต่ละด้านของผู้ใช้แรงงานไทยในอังกฤษตามประเภทของผู้ใช้แรงงานด้วยสถิติทดสอบสองกลุ่มอิสระ (Independent T- test) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

คุณภาพชีวิตการทำงานด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขอนามัยผู้ศึกษาได้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบ ดังนี้

H₀: ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขอนามัยไม่แตกต่างกัน

H₁: ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขอนามัยแตกต่างกัน

ซึ่งจากสมมติฐานสามารถแสดงผลการทดสอบได้ดังนี้

การทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 3.1

ตารางที่ 4.40 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัย และถูกสุขอนามัย

ประเภทผู้ใช้แรงงาน	จำนวน (181)	Mean	SD	T	Sig.
นักเรียนนักศึกษา	128	3.27	0.625	-2.917	0.004
ใบอนุญาตทำงาน	53	3.51	0.44		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.49 แสดงผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขอนามัยของผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษ เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของข้อมูล พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.004 ซึ่งมีค่าน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลามีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสภาพการทำงานที่ปลอดภัยและถูกสุขอนามัยแตกต่างกันดังนั้นจึงยอมรับยอมรับ H_1 ปฏิเสธ H_0

พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.004 ซึ่งมีค่าน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าแตกต่างกัน และผู้ที่มีใบอนุญาตทำงานมีสูงกว่านักเรียนนักศึกษา เนื่องจากลักษณะงานของผู้มีใบอนุญาตคือผู้ที่ทำงานจริง ดังนั้นจึงมองเห็นสภาพที่ทำงานของตนเองทั้งหมด และจากกฎหมายให้ผู้ปฏิบัติงานเองต้องรับผิดชอบ ปฏิบัติตามสุขลักษณะ และความปลอดภัยด้วย อีกทั้งลักษณะการทำงานที่ผู้มีใบอนุญาตทำคือเป็นลักษณะอาชีพมีการกำหนดชั่วโมงการทำงานที่ชัดเจนกว่านักเรียนนักศึกษา รวมถึงวันหยุดผู้ที่มีใบอนุญาตจะได้รับวันหยุดยาวในแต่ละปีโดยนายจ้างยังต้องจ่ายเงินเดือนตามปกติในวันหยุดนั้น จึงทำให้ความคิดเห็นในส่วนนี้ของผู้มีใบอนุญาตสูงกว่านักเรียนนักศึกษาที่ปฏิบัติงานในลักษณะของงานล่วงเวลา(Part-Time)

ดังนั้นสมมุติฐานข้อที่ 3.1 จึงยอมรับสมมุติฐาน

คุณภาพชีวิตการทำงานด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงานผู้ศึกษาได้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบ ดังนี้

H_0 : ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงานไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงานแตกต่างกัน

ซึ่งจากสมมติฐานสามารถแสดงผลการทดสอบได้ดังนี้

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3.2

ตารางที่ 4.41 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงาน

ประเภทผู้ใช้แรงงาน	จำนวน (181)	Mean	SD	T	Sig.
นักเรียนนักศึกษา	128	2.82	0.832	-2.708	0.008
ใบอนุญาตทำงาน	53	3.12	0.587		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.40 แสดงผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงานของผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษ เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของข้อมูล พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.008 ซึ่งมีค่าน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านสิทธิและการคุ้มครองแรงงานแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับ H_1 ปฏิเสธ H_0

พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.008 ซึ่งมีค่าน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าแตกต่างกัน ผู้ที่มีใบอนุญาตทำงานมีคุณภาพชีวิตที่สูงกว่า เนื่องจากผู้มีใบอนุญาตได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย มีกำหนดวันลา และวันหยุดตามกฎหมาย และยังได้รับเงินเดือนหากลาพัก

ร่อน(Holiday Pay) ส่วนนักเรียนนักศึกษาจะได้รับเงินตามจำนวน วันและชั่วโมงที่ตนทำเท่านั้น จะไม่ได้รับค่าจ้างหากวันไหนไม่ได้ไปทำงาน หากจะหยุดงานจะต้องหาคนมาทำงานแทนในตำแหน่งของตนในวันที่ตนเองลาให้ได้เสียก่อนถึงจะลาหยุดได้

ดังนั้นสมมุติฐานข้อที่ 3.1 จึงยอมรับสมมุติฐาน

คุณภาพชีวิตการทำงานด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงานผู้ศึกษาได้กำหนดสมมุติฐานในการทดสอบ ดังนี้

H_0 : ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงานไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงานแตกต่างกัน

ซึ่งจากสมมุติฐานสามารถแสดงผลการทดสอบได้ดังนี้

การทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 3.3

ตารางที่ 4.42 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงาน

ประเภทผู้ใช้งาน	จำนวน (181)	Mean	SD	T	Sig.
นักเรียนนักศึกษา	128	3.62	0.753	1.072	0.285
ใบอนุญาตทำงาน	53	3.50	0.594		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.41 แสดงผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงานของผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศไทย เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของข้อมูล พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.285 ซึ่งมีค่ามากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้งานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านการยอมรับทางสังคมในหน่วยงานไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับ H_0 ปฏิเสธ H_1

พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.285 ซึ่งมีความมากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าไม่แตกต่างกันเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มทำงานในที่เดียวกัน สังกัดเดียวกันแนวโน้มของความคิดเห็นในส่วนนี้จึงไม่แตกต่างกัน เพราะทั้งสองกลุ่มเห็นว่าตนเองได้รับการยอมรับจากสังคมเช่นเดียวกัน

ดังนั้นสมมติฐานข้อที่ 3.3 จึงปฏิเสธสมมติฐาน

คุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิตผู้ศึกษาได้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบ ดังนี้

H_0 : ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิตไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน

ซึ่งจากสมมติฐานสามารถแสดงผลการทดสอบได้ดังนี้

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3.4

ตารางที่ 4.43 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิต

ประเภทผู้ใช้แรงงาน	จำนวน (181)	Mean	SD	T	Sig.
นักเรียนนักศึกษา	128	3.22	0.665	6.201	0.000
ใบอนุญาตทำงาน	53	2.66	0.512		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.42 แสดงผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิตของผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศอังกฤษ เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของข้อมูล พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ 0.05 แสดงว่าผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลามีคุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสัมพันธ์ของชีวิตการทำงานกับการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน ดังนั้นจึงยอมรับ H_1 ปฏิเสธ H_0

พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าแตกต่างกัน นักเรียนนักศึกษามีคุณภาพชีวิตที่สูงกว่าเนื่องจากนักเรียนนักศึกษามีเวลา และชั่วโมงการทำงานที่น้อยกว่าผู้มีใบอนุญาต ดังนั้นจึงทำให้มีเวลาพอที่จะใช้ชีวิตส่วนตัว ไปเที่ยว พบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูงมากกว่า

ดังนั้นสมมติฐานข้อที่ 3.4 จึงยอมรับสมมติฐาน

คุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมผู้ศึกษาได้กำหนดสมมติฐานในการทดสอบ ดังนี้

H_0 : ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลา มีคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลามีคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมแตกต่างกัน

ซึ่งจากสมมติฐานสามารถแสดงผลการทดสอบได้ดังนี้

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3.5

ตารางที่ 4.44 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวม

ประเภทผู้ใช้แรงงาน	จำนวน (181)	Mean	SD	T	Sig.
นักเรียนนักศึกษา	128	3.23	0.568	0.635	0.526
ใบอนุญาตทำงาน	53	3.20	0.256		

ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.43 แสดงผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมของผู้ใช้แรงงานไทยในประเทศไทย เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของข้อมูล พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.526 ซึ่งมีค่ามากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าผู้ใช้แรงงานไทยที่ได้รับใบอนุญาต

ทำงานอย่างถูกกฎหมาย และผู้ใช้แรงงานที่เป็นนักเรียนนักศึกษาแบบเรียนเต็มเวลามีคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมไม่แตกต่างกันดังนั้นจึงยอมรับ H_0 ปฏิเสธ H_1

ถึงแม้ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานในแต่ละด้านของผู้ใช้แรงงานจะแตกต่างกันแต่เมื่อนำมาวิเคราะห์หองค์ประกอบโดยรวมแล้ว ผลปรากฏว่าคุณภาพชีวิตการทำงานของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มแทบไม่แตกต่างกันเลย ซึ่งค่าเฉลี่ยของนักเรียนนักศึกษาอยู่ที่ 3.23 และผู้ที่มีใบอนุญาตทำงานอยู่ที่ 3.20 ซึ่งห่างกันเพียง 0.03 ทั้งนี้เนื่องจากคุณภาพชีวิตในแต่ละด้านที่ค่อนข้างต่าง และสลับกันทำให้ผลเฉลี่ยออกมาว่าประชากรทั้งสองกลุ่มมีคุณภาพชีวิตไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นสมมุติฐานข้อที่ 3.5 จึงปฏิเสธสมมุติฐาน

ส่วนที่ 6 ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะในการดำเนินชีวิต และในการทำงาน

ผลจากการเก็บข้อมูลในส่วนของแบบสอบถามปลายเปิดกลุ่มตัวอย่างเสนอความคิดเห็นในส่วนของปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะในการดำเนินชีวิต และในการทำงาน ต่าง ๆ ดังนี้

ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่าง

1. ค่าแรงต่ำไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด อีกทั้งค่าครองชีพที่สูงมาก
2. บางครั้งถูกค่าถูกเนื่องจากทักษะการใช้ภาษาอังกฤษยังไม่มีดี
3. ข้อจำกัดทางกฎหมายที่เข้มงวดทั้งในเรื่องการต่อวีซ่า และการทำงาน
4. สภาพอากาศ วัฒนธรรม และอาหารการกินที่ต้องปรับตัวเป็นอย่างมาก
5. เวลาป่วย หรือ ไม่สบายก็ยังต้องไปทำงานมิฉะนั้นจะถูกหักค่าจ้าง
6. เวลาการทำงานในแต่ละวันที่ยาวนานมาก ทำให้ร่างกายหักโหม และเหนื่อยล้า
7. เวลาเลิกงานดึกอันตรายเป็นจากการเดินทาง และการรถชิงวิ่งราว

ข้อเสนอแนะจากกลุ่มตัวอย่าง

1. ควรหาข้อมูลให้ดีก่อนเดินทางไปยังประเทศอังกฤษ ศึกษาถึงข้อดีข้อเสีย
2. วางแผนชีวิตให้ถี่รวมถึงการเตรียมตัวให้พร้อมทางด้านภาษาก่อนเดินทาง
3. ควรจะมีความรู้พิเศษด้านใดด้านหนึ่งก่อนเพื่อเป็นทางเลือกหนึ่งในการหาเลี้ยงชีพของตน
4. มีความอดทนในการทำงานเพราะในการทำงานค่อยๆ ไม่มีใครมาคอยสอนงานมีแต่คอยดูค่าเมื่อทำผิด
5. สิ่งที่ต้องทำก็คือ อดทน ขยัน และประหยัด
6. ปัจจุบันเศรษฐกิจไม่ดีทั่วโลก รวมถึงประเทศอังกฤษด้วย ฉะนั้นอย่าคาดหวังอะไรมากเกินไปควรเตรียมแผนรับมือสิ่งที่คาดไม่ถึงด้วย

7. หากคาดหวังอะไรไว้ควรมุ่งหน้าทำตามที่คิดไว้อย่าจับปลาหลายมือ เพราะจะหลุดลอยไปหมด

